

"Vă spun că de vor tăcea acestia, pietrele vor striga." "

(Ist. Evanghelic după Luca 12.39-40)

PANONICA CODREANU

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

Anul I, Nr. 1, SEPTEMBRIE 2003

Apare la sfârșitul lunii

5 500 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

Cornelius Zelea Codreanu

13 sept. 1899 - 30 nov. 1939

[CĂPITANUL]

La 13 septembrie s-a născut cel mai mare organizator, educator și luptător naționalist și creștin român, martir al neamului românesc

"Soluțiile lui sunt valabile în imediat și în veșnicie. Istoria nu cunoaște un vizionează cu un spirit mai practic și atâtă pricepere în lume, sprijinită pe un suflet de sfânt."

(Emil Cioran - Glasul strămoșesc, 1940)

DE CE "CUVÂNTUL LEGIONAR"?

Am fost întrebat de diversi amici de ce trebuia să mai apără și publicația noastră și așa sunt multe majoritatea nu spun mai nimic, iar în spectru politic în care noi ne situăm ce era de spus s-a spus demult, și onom, se chinuie diverse publicații mici (bineînțele, ca trei) să iامreasă niste lucruri deja clare în congiunția opiniei publice.

Nu mai stiu ce am răspuns, dar motive pentru apariție sunt destule; de exemplu:

Marii cotidiene nu amintesc aproape niciodată de noi, iar atunci când o fac, minimalizează și deformază activitatea noastră în cazul cel mai bun, dar de obicei inventează, mint sau se exprimă ca niște bravi comuniști "alarmati" de ampolarea sau de pericolozitatea activităților noastre. În paranteză fie spus, mulți s-au întrebat de ce unii ziaristi se încrăncenează să prezinte Mișcarea Legionară în culori atât de sumbre: se practică presiuni? Nu, nici vorbă! Rămâne la aprecierea ziaristului pentru una din două: ori cenzură, ca pe vremea lui Ceaușescu, ori tramبولă de lansare în ochii marilor stăpâni.

În ultimii ani, destule ziaruri și reviste au abordat "problema" Mișcării Legionare, mai mult sau mai puțin obiectiv, de multe ori vădind o inacceptabilă necunoaștere a istoriei naționale.

Desigur, sunt publicații editate de diverse fundații, care apar de ani de zile, de mare valoare, de o mare înțelută intelectuală, dar care, pe noi cei care edităm această revistă nu ne multumesc deloc. Poate suntem noi mai puțin sofistică decât domnilor lor. Noi credem că acest gen de conținut este tocmai bun de a îndepărta de la o cunoaștere simplă și directă pe omul de pe stradă, pe care noi dorim să-l avizăm asupra aderării.

În legătură cu publicațile prolegionare declarate sau nu, mai avem o obiectivă importantă, din dorința de a promova o anumită imagine unor persoane care au influențat în mod negativ (eufemistic vorbind) evoluția Mișcării Legionare, detumând-o de la înțeleale idealuri și transformând-o într-un partid careare, respectivul publicații deformeză diverse informații care, ajungând la cititorul neavizat, perpetuează confuzia și nelinăirea.

Tot pentru a evita confuzile, nu vă lăsat amăgiti de pretențiile unor oameni sau unor publicații că ar defini monopolul asupra Mișcării Legionare, declarati favorabile dușmanilor ei, dar și dușmanilor săi românesc.

În ultimul rând, dar de primă importanță, noi ne-am propus ca prim scop al activității noastre să apărăm punctele de cristal a doctrinei legionare pentru care sute de martiri ai neamului românesc au plătit tributul suprem.

Adăug, suntem și alii publicații care încearcă să convingă cititorii că, de exemplu, pentru el, Cornelius Zelea Codreanu reprezintă făuritorul Mișcării Legionare, dar le vine greu să îl pomenească, iar atunci când o fac, îl scriu numele pe jumătate. Atunci declară că nu îl se poate reproba nimic.

căci tot ce fac este mecanic conform prescripțiilor și normelor lăsate de Căpitan; le-ă propune să se gândească la minciuna prin omisiune. Deceală înaintea aderării mai există și altceva în sfârșit de Dumnezeu, postea au dreptate.

Cu riscul de a vă plăci va trebui să spun totuși și ceva despre conținutul publicației. Dorința noastră este de a fi tot timpul ancorată în actualitate, în așa fel încât cititorul să poată constata singur care este poziția noastră în legătură cu evenimentele sau în legătură cu disputele politice sau de alt fel la ordină zilei. Înspălând în felul acesta să cunoască soluțiile MIȘCĂRII LEGIONARE în diverse probleme. Totuși vor exista pagini pentru istorie, obligatorie înainte de a începe să citi literatura de specialitate, vă vom prezenta și mari evenimente ale Mișcării Legionare, care au influențat direct desfășurarea istoriei naționale, și nu în ultimul rând, domn să ţinem, prin corespondență, o strânsă legătură cu toate categoriile de cititori. Vă promitem să vă răspundem la orice întrebare legală de Mișcarea Legionară.

Vrem să vă mărturism că pentru noi principala problemă este și va fi profesionalismul de care va trebui să dăm dovadă în fața cititorilor, pentru e-i cucerit, pentru a da ziarului forma și conținutul potrivite. Ne va fi libertate greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și îngăduința dumneavoastră vom ajunge pe flagă.

Si acum altă problemă care ni se pune în față: pentru cine scriem? În primul rând, pentru tineri, și de aceea totuși acestui ziar sunt tineri. Privind lucrurile din punct de vedere politic, această publicație vrem să ajungă în mâinile camarazilor, ale indiferenților și ale "tovarășilor" de orice vîrstă. Să vă explic cum devine cazul: în primul rând ne adresăm camarazilor din diaspora pentru a-i face la curent cu activitatea noastră, cu preocupările noastre, cu dispozițiile noastre. Pentru ei însă vom vorbi mai puțin de doctrină, de istorie, de aderările noastre, pe care ei le cunosc la fel de bine ca și noi. Am numit "indiferență" pe cei care nu cunosc sau nimic sau chiar nimic despre Mișcarea Legionară sau cei care au început să își dea seama că au fost intoxicați o viață întreagă cu minciuni despre Legionari și legionari, ei sunt oameni speranțelor noastrelor. Am și mulți să ne citească și "tovarăși", pentru ca să vadă că zecile de miș de legionari pe care i-heu omorât, au lăsat urmări care nutresc aceleasi sentimente pentru ei ca și înaintași lor.

Închei, sublinind încă o dată că pentru noi va fi un început de drum greu, plin de lipsuri de tot felul, dar am prevăzut toate acestea și plecăm la treabă hotărât și voios, cu credința în Dumnezeu și vesnică noastră încredere în marele bun simț românesc care va reuși să învingă indiferența și leahimile.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

Nicador Florea Zelea Codreanu

STRĂBUNII ȘI-AU PUS SPERANȚELE ÎN VOI ...

Uneori mă gândesc la voi, dragi tineri, și încerc să desprind chipuri din multime: oare, vor exista printre voi un Banea, un Furdui, un Cotigă? Dacă da, oare ce aşteptă ca elanul vostru tineresc să rupă zâgazurile indiferenței, ale neincrederei în viitor, ale dezamăgirii? Vă strigă sufltele eroilor care au sperat și au luptat de-a lungul veacurilor, vă cheamă să decezi mai departe flacără credinței, să îmbogății moștenirea lăsată; nu le simțiți chemarea? Știu, unii dintre voi sunteți împovărați de grijile materiale care tind acum să copleșească majoritatea românilor, alții sunteți prea ocupați să vă afirmați (din păcate, unii vor cu orice preț; nu contează că prețul plătit pentru bunăstarea materială sau afirmarea socială înseamnă, de fapt, chiar scurgerea propriei vieți alegând după himere). Dar mă adresez nu acestei din urmă categorii, ci celor care mai cred că se mai poate schimba ceva în bine în această țară, cei care au curajul să încerce măcar.

Așa cum spunea odată un mare educator al tineretului, Căpitelanul, absența tineretului din viața publică a țării este cel mai grav lucru pentru că denotă lipsa de sănătate a unui popor; tineretul înseamnă viitorul, iar dacă manifestarea tineretului este inexistență, atunci nu mai avem viitor. Iar manifestare nu înseamnă doar să-ți "faci datoria de cetățean"; să muncești, să faci copii și să-ți achiziții datorile către stat. Cred că înseamnă ceva mai mult; dacă ești nemulțumit de starea actuală de lucruri de la noi (și cei mai mulți sunt; pretutindeni, inclusiv în mass-media se dezbat nesiguranța zilei de mâine din toate domeniile), atunci de ce nu încerci să ieși atitudine? Vei spune că nu se face primăvara cu o floare și că tu nu poti schimba nimic. De aceea s-au întâmplat toate nenorocirile României: pentru că fiecare a zis: eu sunt prea mic, nu pot face nimic și "capul plecat, sabia nu-l taie". Ei bine, au fost atâtea cazuri când au fost tăiate tocmai capetele plecate, că prea se ofereau! Sau nu-l tale, dar ... capul face, capul trage! Chiar tu singur poți face mult: să schimbi părerea celor din jur, aceștia, la rândul lor, vor schimba părerea altora și așa mai departe, pe principiul bulgărelui de zăpadă care se rostogolește și formează o adeverărată avalanșă, multe lucruri rele din societatea de azi se pot schimba. Nu-ți va veni nici tîrzie să crezi ce poate face un singur om care nu deznădăduiește, oricăte piedici îl s-ar putea încale, și care luptă pentru afirmarea binelui, pentru că nu luptă singur, ci-l are pe Dumnezeu alături.

Dacă noi nu ne ajutăm pe noi însine, cum putem fi atât de naivi încât să credem că ne va ajuta "big brother", "unchiul Sam" sau cum vreți să-l mai spuneți? (înainte l se spunea "marele prieten de la răsărit", "poporul eliberator") De fapt, pentru cine are ochi de văzut, "big brother" (și mă refer chiar la trămbițata emisiune de la Prima TV, emisiunea uluitor alegorică - dacă mă pot exprima astfel) este cel care te supraveghează neconținut, chiar când dormi și care dă comenzi pe care tu trebuie să le executi necondiționat, altfel ești eliminat din joc. Ești sigur că asta îți dorești? Dresaj? De ce să nu te autoeduци să fii mai competitiv, ca să nu fi nevoie să accepti tu condițiile altora?

Cred că ostașii lui Ștefan cel Mare ar primi cu dispreț la urmării lor de acum, indiferență, neputincioșă în lupta cu răul din ei și din jur, abrutizați de înșelăciune și de boli suferite. Ei n-au stat să calculeze sănsele împotriva năvălitorului cătă frunză și iarbă, ci au intrat în luptă ca să-și apere viața. Voi spune că nu e o situație similară, că nu suntem atacați, ca să trebuiască să te aperi. El, chiar așa? Cum nu suntem atacați, când zilnic ni se reduc sănsele la viață, când toate prețurile cresc și salariile se mențin constante, în așa fel încât devii muritor de foame deși muncim, când spitalele nu pot să asigure sănătatea, deși plătim lunar pentru asta, când dăm bani pe ziare ca să afliăm minciuni, când se pun taxe și suprataxe pe același produs, iar "aleșii" se plimbă nonșalant în limuzine prin străinătate, fără a aduce vreun beneficiu real țării, când suntem agresati psihic de știri alarmante și contradictorii din diverse domenii, când nu știm dacă mai apucăm vîrstă pensiei, iar dacă o apucăm, nu știm dacă o să avem într-adevăr o pensie deși am cotizat pentru ea, când, în sfârșit, cei care, prin definiție, ar trebui să vegheze pentru noi ne vând pe nimic și apoi tot de noi râd: ne-au păcălit, i-am ales! Nu suntem atacați, sau aplicăm politica acelei păsării ciudate care, când simte un pericol, își ascunde capul în nisip, considerând că se protejează astfel, dar lăsându-se expusă în totalitate?

Iarăși îmi amintesc de marele luptător naționalist român, Corneliu Zelea Codreanu care spunea: "Să nu se uite că tot ceea ce fac acești politicieni, fac pe carne și sângele nostru. Bine sau rău, acești oameni și-au trăit viață; de-acum urmează a noastră." (citat din memorie, aproximativ ca formă, dar exact ca înțeles)

Voi spune: la viitoarele alegeri voi vota cu alții. Cu cine? Nu vă dezamăgăiți, pe rând, toți care au fost până acum la guvernare? Ce vă face să credeți că-și vor schimba atitudinea? N-aveti experiența promisiunilor neonorate, sub cele mai diverse și uluitoare pretexte? Credeți că noile partide apărute, cu "vechi" persoane cu vechi deprinderi, aceleiași care au "migrat" dintr-o parte în alta, cu amalgam de concepții, vor rezolva măcar unele dintre multiplele probleme cu care ne confruntăm la ora actuală? "Țara aceasta pierde din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe"; "Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, așa cum greșit se crede, ci de un mare educator", spunea Șeful Mișcării Legionare. Câtă dreptate avea (și are) se vede clar și acum. "Reforma omului, nu reforma programelor politice"; iar aceasta nu se poate decât prin aportul înnoitor al tineretului.

Poate vă gândiți să intrați în diverse partide "de anvergură", cu intenția sinceră de a face ceva bun pentru oameni și țară? Dar partidele acestora deja sunt pline de tineri care își așteaptă la nesfârșit locul măcar pentru un post mărunt de consilier!

Sau poate vă gândiți că e mai simplu să emigrați, că acolo e mai ușor să te realizezi material și profesional. Credeți că noi tineretul român ne putem muta în corpore în alte țări, credeți că ne vor primi cu brațele deschise? Doar știi condițiile, din ce în ce mai grele de emigrare, și n-ai trecut decât 12 ani de la începerea exodului populației estice spre Occident! Dar peste alii doi sau trei ani? Dar părinții voștri?

De obicei, publicațiile cu tentă legionară apărute după 1990 și până acum au opus imaginea tineretului de atunci, nationalist, creștin, generos, gata să se sacrifice pentru un ideal, imaginii tineretului de azi, superficial, gălăgios, grăbit, materialist. N-au lipsit nici scenariile sumbre, anunțând apocaliptic că este prea târziu, aproape tot mapamondul fiind satanizat, că se decide, oricum, peste vrearea noastră. Mă întreb: atunci de ce nu-șii pun ștreangul de gât? Trăiesc doar pentru a cărăi neconținut?

Oare au dreptate?

Rădăcile unui viitor mai bun există (le-au sădît cu trudă și suferință toți marii noștri înaintași), iar dacă rădăcinile sunt încă vii, roadele nu vor întârzi să se arate, chiar dacă pomul ar fi retezat de la pământ. Din rădăcini vor ieși tulpi, întâi firave, apoi vor crește, se vor întări, se vor ramifica, vor cuprinde cerul cu brațele, vor înflori și vor rodi. Iar dacă o nouă furtună ar rețeza pomul înflorit, din adâncuri va porni din nou spre lumină, neînfrântă, viață. Pentru că acest pom miraculos al credinței în bine, în adevăr, în lumină, în dreptate nu a putut fi uscat oricât vitriol să-a turnat peste el, oricăte tone de murdării s-au aruncat peste el ca să-l sufoce; trăsnetele nu l-au ars, dușmanii n-au reușit să-i rupă și ultimul fir de rădăcină, iar sărmelile ghimpate și mitralierele îndreptate spre el n-au reușit încă să-i sperie sau să-i extermeze pe toți temerarii care au dorit să-i urmeze exemplul, pentru că viață înseamnă luptă și risc. Nu cred că oamenii, dar toți oamenii, să ajungă vreodată în stadiul de animal, adică scopul vieții lor să devină doar plăcerile și munca, oricăte scenarii pesimiste aș asculta. O scânteie de suflare este suficientă pentru a incenda o întindere necuprinsă de uscăciune. Cum suntem creația lui Dumnezeu (nu cred în faimoasa teorie darwinistă, nici în întâmplare), un suflu divin există dintru început în toți, chiar dacă în unii abia mai pălpăie sau în alții să-si stins dejă.

De aceea, eu încă mai sper într-o revenire a tineretului în viață publică a țării, pentru că viitorul îi aparține. Haideți să încercăm, să vedem dacă se mai poate recupera ceva din tot acest timp irosit în blazare, să ne demonstrăm nouă însine că reprezentăm o nouă filă glorioasă în carteia neamului românesc!

Aștept sugestiile voastre în scris, cu promisiunea că vom publica scrisorile cele mai bune, iar cei care vor trimite constant articole vor deveni membri ai colegiului de redacție.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:

Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghica, Cornelius Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărăștiilor nr. 6, sector 2, București

(zona Cîrcului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. Vasile

Lascăr)

Vineri între orele 16⁰⁰ – 20⁰⁰ și sămbătă între orele 12⁰⁰ - 17⁰⁰

tel.: (021) 610 3578 / 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com

ISSN 1583 - 9311

LEGIONARISMUL – INTERZIS DE LEGISLAȚIA ACTUALĂ ?

Chiar în numărul din 8 sept. 2003 al ziarului România liberă a apărut o notită în care se spune că Mișcarea Legionară este interzisă.

Trebue menționat de la început că legislația internațională nici măcar nu pomenește cuvântul "legionar"; pe lângă faptul că Mișcarea Legionară nu este etichetată ca "extremistă", "totalitaristă", "fascistă", "nazistă", nici măcar nu a intrat în ancheta Tribunalului de la Nürnberg, spre deosebire de fascism și de nazism (care au fost condamnate pentru crime împotriva umanității) și de celelalte mișcări naționale (care au fost condamnate pentru colaboraționism).

Nici măcar regimul comunist instaurat începând din 1947, timp de 50 de ani nu a găsit de cuvînță să condamne Mișcarea Legionară ca atare, printr-un proces, deși zece de mii de legionari tineri și bătrâni și elevi din Frăție de Cruce au fost închiși, torturați, asasinați.

S-a discutat extrem de mult pe marginea ordonanței de urgență a guvernului, OUG 31/2002, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob, de aceea nu vom insista asupra acestui subiect, mai ales că legionari nu sunt amintiți, neîntrând sub incidența acestelor legi.

Legea privind siguranța națională a României (legea 51/1991) este singura care face referire expresă la legionari. Astfel, după ce se vorbește în art. 1 despre "climatul de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statonice prin Constituție", în art. 3 se menționează: "Constituie amenințare la adresa siguranței naționale a României următoarele: inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprînțirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistică, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revisioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României" (lit. h) - sublinierile îmi aparțin.

Dar:

1) Mișcarea Legionară nu a fost de tip totalitar, ci autoritar (ceea ce este cu totul altceva), și nici extremistă. Aceasta o susțin persoane competente în materie, obiective, cum ar fi istoricul austriac Walter Hagen (nota bene: austriac, nu german sau italian): "Ea [Garda de Fier] nu era totalitară, ci autoritară, ceea ce este cu totul altceva, nu era agresiv-naționalistă, ci conservativ-națională, chiar și pe tărâmul cultural; nu era de extremă dreapta în sensul unei politici reacționare sau chiar de susținere a capitalismului, ci era social-reformatoare; ea nu se intemeia, ca fascismul și național-socialismul, pe mica burghezie (...), ci înainte de toate, pe tărâmea română și pe tineretul intelectual, pe studențime. (...) Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios decât acela al unui șef de partid. Cel care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt." ("Die Gehelme Front")

Iată și explicațiile date de dicționar.

totalitar = (despre state, regimuri și doctrine politice) – care aplică sau preconizează dictatura unei minorități, majoritatea populației fiind lipsită de drepturi și de libertăți

autoritar = căruia îl place să uzeze (și uneori să abuzeze) de dreptul de a comanda, de a da dispoziții.

De totalitarism s-au făcut într-adevăr vinovați comuniști, dar nu acesta este subiectul articoului de față.

2) Despre răsim nici nu se poate vorbi referitor la legionari, ci la germani (rasism = ideologie bazată pe credința că există o ierarhie între grupuri umane, rase – conform Larousse)

3) Antisemitismul este definit de același Larousse ca "doctrină sau atitudine de ostilitate sistematică față de evrei"; subliniez importanța cuvântului "sistematică" pentru că așa-zisa "ostilitate" legionară față de evrei a fost doar declarativă și ocazională, nicidcum sistematică – de fapt, reacție de apărare (a se vedea, în acest sens, pagina următoare a ziarului); doar comunismul a fost declarat ca dușman perpetuu.

4) Despre revisionism, ce să mai discutăm! Primii acuzați ar trebui să fie istorici care susțin adevarul că Basarabia este pământ românesc!

5) Separatism – iată, de fapt, adevarata denumire a regionalizării! Din căte știu, nimici nu a deschis vreo anchetă pentru tendințele separatiste ale UDMR care mai este și partid parlamentar, iar când se ridică voci împotriva regionalizării (a se citi "separatism"), sunt taxate ca retrograde. Oricum, de orice ar putea fi acuzat legionarismul, numai de separatism nu!

Atunci, cuvântul "legionar" introdus în lege poate fi o eroare a legiuitorilor? N-ar fi primul! Lipsa de temei în privința legionarilor este evidentă.

Un argument deloc neglijabil în favoarea pledării inconsecvenței acestei legi: toți legionarii notori detinuți politici în perioada 1948 – 1964 au primit și primește pensie de deținut din partea statului român. Adică statul plătește suplimentar unor oameni care reprezintă un potențial pericol pentru siguranța națională?

Art. 4 al același legi revine năucitor, în favoarea atenuării art. 3. "Prevederile art. 3 (deci precedentul, cel care consideră legionarismul amenințare la adresa siguranței naționale – n. red.) nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii dreptului de apărare a unei cauze

legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi", iar art. următor, 5, subliniază ideea exprimată în art. 1 și 4: "Siguranța națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte". Ori, Constituția României și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului nu consideră legionarismul un pericol, așa cum am mai menționat, deci legea siguranței naționale a adăugat cuvântul "legionar" "in plus".

Bine! (vorbă să fie că "bine", dar să trezem mai departe)

Art. 13: "Situatiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte în scopul culegerii de informații constând în interceptarea comunicatiilor, căutarea unor informații, documente sau inscripții pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui (...). Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă date sau indicații din care să rezulte existența uneia din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3"

Deci simplul fapt de a declara apartenența la legionarism te pune sub urmărire discretă a Serviciului Român de Informații.

Perfect, căci vor avea ocazia să constate direct, fără dubiu, faptul că legionari nu pun în pericol, sub nici o formă, unitatea sau integritatea teritorială a României (acesta este, de fapt, obiectul legii siguranței naționale)!

In plus, art. 16 stipulează că "Mijloacele de obținere a informațiilor necesare siguranței naționale nu trebuie să lezeze, în nici un fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor, ori să li supună la îngădini ilegale. Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixtii sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor astfel de măsuri, fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa siguranței naționale, răspund civil, administrativ sau penal, după caz."

In final, se prevede că urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute în această lege se efectuează de către organele procuraturii.

Care sunt sancțiunile pentru legionarism?

Concret, nici una!

Rezumând, legionarismul este considerat de această lege ca fiind o amenințare la adresa siguranței naționale, dar nu o infracțiune. Activitatea pe această linie va fi urmărită discret de SRI, fără a leza în vreun fel libertatea individuală, iar abia când se va stabili că acțiunile legionare pun în pericol integritatea teritorială a României se va începe o anchetă penală; aceasta va decide dacă este sau nu cazul de trimitere în judecată, iar verdictul final va apartine Parchetului General al României. Deci nu există interzicere sub prevedere de pedeapsă, nu există condamnare "din start" pentru legionarism, ci doar urmărire a unui "potențial" pericol.

Și pentru că tot suntem la acest subiect, mă întreb stupefiată de ce toate sălile de conferință au refuzat închirierea în vederea unei comemorări legionare? (la 21 sept. 2003 s-au împlinit 64 de ani de la masacrarea, de către statul român interbelic, a 254 de naționaliști români, fără a-i judeca și a-i condamna) Accentuez că era vorba despre o comemorare, despre o realitate istorică a României. Bineînțele că refuzul a fost verbal, nu scris, motivându-se cu "ordin de sus" (ordin evident abuziv: se încearcă să se ascundă sub tăcere a adevărurilor istorice incomode).

Oare de ce comemorarea era deranjantă pentru autorități? Ar fi fost cel mai bun prilej pentru a se constată cum se manifestă legionarii, fără a fi nevoie de eforturi și cheltuieli costisitoare pentru culegerea de informații și în acest domeniu (cheltuieli suportate tot de noi, contribuabilii): pentru că, în ciuda atât de prigoane, suferințe și sacrificii de-a lungul trei sferturi de secol, ideile legionare nu vor să moară și legionari încă se mai nasc.

Oscilez între a-mi face cruce și a râde: oare mâna de legionari nonagenari rămași în viață și mâna de noi legionari să constituie un pericol public?

Vorbă unui bătrân legionar: "Ce frică le este astora de ideile noastre! Dar dacă sunt atât de rele, de ce nu ne lasă să le facem publice, să afle lumea adevărul despre noi? Că ar fugi toți dezgustați și n-ar mai fi nevoie de nici o ostracizare. Sau poate distinsi alesi nu mai au incredere în discernământul propriilor alegători?"

Negarea adevărurilor nu rezolvă nimic, nici în plan prezent, nici în viitor, și este de necontestat că evenimentele trecute din care nu s-au tras învățaminte de rigoare, se pot repeta. De aceea toate formațiunile politice democratice ar trebui să nu repețe greșeli din trecut: tolerarea ilegalităților și abuzurilor și poate transforma în victime pe ele însele, așa cum s-a întâmplat după 1945 cu tărâniții și cu liberalii.

ISTORIA TRĂITĂ - INTERVIU CU DR. ȘERBAN MILCOVEANU

Astăzi, 8 sept. 2003, mă aflu cu un scop foarte important în casa d-lui dr. Șerban Milcovăeanu din str. Petőfi Sandor nr. 11 pentru a-i lăua un interviu despre o problemă de o extraordinară actualitate atât în țară, cât și în străinătate, care a născut o serie întreagă de polemici între România și alte țări, și, în primul rând, între România și Israel. Noi am socotit că este de datoria Mișcării Legionare ca să-și precizeze poziția față de aceste evenimente.

Cel care ia acest interviu este Nicador Zelea Codreanu, în calitate de președinte al asociației "Acțiunea Română", și am venit la dl. dr. Milcovăeanu pentru multiplele calități pe care le are: **fost președinte al Studențimii române în perioada 1936 – 1940**, în urma marilor Traian Cotigă și Gh. Furdui, persoană de incredere, incredere acordată de Căpitan, și de aceea socotită de regimul ex-regelui Carol al II-lea ca persoană periculoasă, condamnat timp de doi ani și jumătate în lagărul de concentrare Râmnicu Sărat, unde se aflau cele mai importante figuri ale Mișcării. De altfel, în acest an se vor comemora 64 de ani de la asasinatul în masă al Statului Major Legionar, făcută în detenție la Râmnicu Sărat, Vaslui, Miercurea Ciuc, la spitalul militar Brașov și în toată țara. De asemenei, dl. dr. Milcovăeanu este și **fondatorul și președintele Ligii pentru Apărarea Adevarului Istoric** împreună cu Vasile Vălușescu, cu d-na Anca Neculce și cu Tania Petrescu. Problema care se pune la ora actuală și pe care vrem să o facem publică în ziarul nostru este de cea mai mare importanță și ar putea fi rezumată la o întrebare:

- **Mișcarea Legionară a fost sau nu antisemită?**

- În opinia publică și literatura politică circulă nu puține **poncife** despre Mișcarea Legionară. **Ponciful este o eroare de gândire concretizată într-o judecată superficială care nu ține seama de esențial și într-o generalizare comodă, ca să nu zic grăbită, plecând de la aparente, în dauna realității.**

De la început trebuie să spun că, privitor la antisemitism, trebuie făcută diferență dintre vorbe și fapte: se pot vorbi multe lucruri, dar când treci la fapte este cu totul altceva. Unii legionari au scris sau au vorbit împotriva evreilor și nedreptății, dar dacă era să se treacă la fapte, când Mișcarea Legionară avea să vină la guvern, ar fi fost cu totul altceva, erau alte reguli și principii. Nu neg că au existat antisemiti în masele populare și chiar la periferia Mișcării, dar afirm că în gândirea, în simțirea și în voința celor care au fondat, celor care au onorat Mișcarea, celor care au condus și care s-au jefuit pentru Mișcarea Legionară, **nu a existat antisemitism ca scop în sine**. Lumea are o părere greșită despre noțiunea de antisemitism. Antisemitismul este ura ca scop în sine (și pentru rasă, și pentru religie). Ori **ura ca scop în sine este incompatibilă atât cu creștinismul care înseamnă iubire și bunăvoie**, cât și cu structura sufletească a poporului român care în 2 000 de ani a fost pe poziție defensivă și niciodată pe poziție agresivă, și este în contradicție cu tot ce a gândit mișcarea naționalistă în general, Mișcarea Legionară fiind vîrful de lance al naționalismului românesc. Nu a existat antisemitism ca scop în sine: chiar la un congres național studențesc, fostul nostru președinte, dr. Gh. Sărăbulescu, de care nu vorbește nimeni, a spus de la tribună (și tot congresul studențesc a fost de acord, iar eu, acum, ca și atunci, sunt de acord), că noi am fi cei mai mari admiratori și susținători ai evreilor dacă nu ar fi primejdioși pentru noi, români.

Și, într-adevăr, ceea ce se zice că este antisemitism nu este altceva decât rezistență manifestată de poporul român la agresiunea evreilor. Să explic. După tratatul de la Adrianopol din 1829, s-a născut în poporul evreiesc din Occident, care era conștient, ideea fondării unui stat național unitar evreiesc și s-a ales spațiul carpato-danubiano-pontic, ignorând existența poporului român: a fost planul Adolf Crémieux (președintele Aliantei Israelite Universale din Franța) și Peijoto (președintele Aliantei Israelite Universale din America). Ei au făcut acest plan ignorând că există un popor autohton, și **toată mișcarea naționalistă autohtonă care a început de la mijlocul sec. XIX (și pe tot parcursul sec. XX) a avut rolul doar de a apăra, de a rezista în fața acestei – nu agresiuni, să zicem – acțiuni de fondare a Israelului european aici**. Ceea ce au spus Vasile Conta, V. Alecsandri, B. P. Hasdeu, Cezar Bolliac, M. Eminescu, chiar și I. C. Brătianu și M. Kogălniceanu și mulți alții n-a fost decât apărarea dreptului nostru, dreptul unui popor autohton pe pământul străbun; a fost legitimă apărare. Si dacă ne-am apărat cu violență, cu o rezistență neașteptată, este ceea ce spune proverbul francez: "C'est un animal, mais quand on l'attaque il se défend" ("Este un animal, dar când îl ataci, se apără"). Tot ceea ce a fost așa-zis "antisemitism" nu a fost nici ură de rasă, nici ură de religie, ci a fost apărarea poporului român, legitimă apărare pentru ca statul român să fie al națiunii române. Încă o dată subliniez: nu neg că ar fi existat descreieri și antisemiti, dar descreieri au existat și la evrei, că nu toți evrei au cromozomul Abel; există și evrei cu cromozomul Cain. Că descendenții lui Cain sunt minoritate și cei ai lui Abel sunt majoritate, asta e altă problemă, dar nu se poate generaliza și de-asta zic că este un poncif această afirmație că naționalismul românesc ar fi fost ură de rasă și ură de religie, că s-ar fi făcut vinovat de antisemitism. Istorici vorbind, a fost dreptul națiunii autohtone asupra pământului strămoșesc, a fost legitimă apărare. **Eu nu expun aici părerea mea, ci părerea însăși a lui Cornelius Zelea Codreanu și îmi permit să vă atrag atenția că în tabără de la Carmen Sylva din iulie 1936, la ședința de întrebări și răspunsuri,**

Căpitanul a fost întrebat care este atitudinea Mișcării Legionare față de problema evreiască de la noi, din țară – subliniez, față de problema evreiască, nu față de evrei – și Cornelius Zelea Codreanu a răspuns (răspunsul este consensul și în arhiva istorică "Învieră"): **"Soluția legionară a problemei evreiești nu sunt persecuțiile, exproprierile sau masacrele: cum ar fi foarte ușor, dar foarte rău. Soluția este să de tot, la conducerea statului, și constă din totală incoruptibilitate a guvernărilor și din rezistență la intimidare și intrigă. Prima etapă este revoluția morală din care să iasă omul nou și românul de mâine. Când evreii vor constata că n-au pe cine corupe în România și că nu mai există români de vânzare, vor părăsi teritoriul nostru din proprie inițiativă și de nimenei constrânsi."** I s-a mai pus următoarea întrebare Căpitanului. "Dar dacă evreii vor dovedi că sunt morali și incoruptibili?" (pentru că acuzele aduse evreilor erau: planul lor de a coloniza România și de a se suprapune pe cale economică, devenind clasa conducătoare a nouului stat, un stat binational cu invadatorii clasă superioară și cu autohtoni clasă subordonată, modul lor de lucru utilizând imoralitatea și corupția). Căpitanul a răspuns: **"Dacă ne-am înșela și există și alt fel de evrei, care nu utilizează imoralitatea și corupția, acești evrei vor rămâne cu noi."**

Și acum să vă relatez ceva din experiența mea personală, securitatea fixându-mi locul de muncă – medic de circumscriptie – în cartierul cu populație evreiască în proporție de 70% (Calea Dudești, Calea Văcărești, Nerva Traian, înspre periferie). Am intrat în activitate cu o teamă mortală de evrei și după 30 de ani am ieșit la pensie cu stîrnă și chiar cu recunoaștere față de aceștia, pentru că în luptă pe viață și moarte dintre mine și securitate, în unanimitate evreii mi-au luat apărarea. Am fost protejat de organizații de bază, de comitetele cetățenești, de comitetele de femei (care erau toate conduse de evrei) și care erau puse pe constructivitate, nu pe destructivitate, cum era securitatea. Securitatea, români de-a noștri – în perioada la care mă refer, aveau ca scop în sine destructivitatea, pe când organizațiile acestea de bază, cetățenești, aveau ca scop productivitatea înaintea politicului, așa încât am părasit această activitate de 30 de ani cu respect pentru populația evreiască și cu considerația că evreii din diasporă nu sunt un dușman infiltrat în mijlocul nostru, ci un tezaur cu care ne ajutăm: în primul rând, ca un vaccin care stimulează fortele proprii, în al doilea rând, ca model de ascensiune socială, și în al treilea rând, ca antenă de orientare, întrucât au o sensibilitate mai ascuțită decât noi și o inteligență specializată pentru orientarea în viitor, astfel că ne pot fi de folos.

- Despre holocaust ce ne puteți spune?

- Vă spun că iarăși este vorba despre un poncif: nimeni nu știe exact ce este holocaust și se vorbește de holocaust în mod eronat. Holocaustul reprezintă exterminare scop în sine, adică având intenția de exterminare. Ori **așa ceva nu a existat în România. Poate a existat în alte părți ale planetei, dar în România scopul acesta de exterminare a populației evreiești nu a existat, nici la mareșalul Antonescu, nici la Mișcarea Legionară, nici la aparatul de stat**. A existat cu totul altceva, nu zic altceva nevinovat, tot vinovat, dar nu holocaust, adică nu cu scop de exterminare. Ceea ce a existat și nimeni nu vorbește – unii pentru că sunt proști, alții pentru că nu vor – **au fost așa-numitele represalii colective: asta a existat, pe vremea războiului. Represalii colective care ucideau pe evrei pornind de la provocarea unora dintre evrei**. Aceste represalii colective sunt condamnate de Dreptul Internațional și profesorii de Drept Internațional pot spune că există niște convenții semnate din timpul primului război mondial în care se condamnă represiunile colective. Dar **represiunea colectivă încă se mai practică și azi, de toate armatele din toată lumea**, inclusiv Israelul, Palestina. Omenirea nu a ajuns încă la stadiul opririi represiunilor colective, deși sunt nelegitime și antiomenești. Aceasta a făcut și Antonescu: **represiuni colective. În zilele aceleia de 22, 23, 24 iunie 1941, la Iași evreii s-au suțit pe acoperișuri și au semnalizat, în timpul camuflajului, aviației sovietice unde să bombardeze. Față de aceasta, venită aviația inamică condusă de luminile evreilor de pe acoperișuri. Ceva similar s-a întâmplat și în Basarabia: armata română a fost agresată la retragere de evrei – unii, nu toți. Si atunci s-a făcut represiune colectivă, o generalizare grăbită. Populația evreiască nu existau și din aceștia; și în Ucraina, și în Crimeea am întâlnit fost nedrepte, și Mișcarea Legionară le condamnă, dar n-a fost holocaust.**

Populația evreiască din România a avut momente foarte dificile, de care nu vorbește nici un istoric. Îi văd la televiziune și pe dl. Oîșteanu, și pe alții: nu vorbesc de esențial. Primul moment critic a fost în martie 1942 și al doilea în primăvara lui 1944.

Adolf Eichman a cerut, la sfârșitul lui februarie – începutul lui martie 1942, mareșalului Antonescu să predea milionul de evrei pentru "reeducare prin muncă". Mareșalul a fost un om foarte complicat, pentru prima dată, poate, în viață lui, n-a dat un răspuns, el care era întotdeauna prompt la răspuns și cu hotărâri definitive. De data aceasta n-a dat răspuns, dându-și seama de gravitatea situației: a pus

problema în Consiliul de Miniștri, discutându-se argumentele pro și contra disperanței evreilor, dar nu s-a luat nici o decizie.

- *Și, oricum, deciziile le lăua numai Mareșalul.*

- Numai mareșalul – era dictatură militară, exact ca la cazarmă, unde decide o singură persoană, comandantul. Așa că ceea ce a hotărât Consiliul de Miniștri a fost numai deliberarea. De altfel, și intrarea noastră în război, la 21 iunie 1941, nu s-a decis nici prin hotărârea Consiliului Superior al Oștinii, nici a Consiliului de Miniștri; hotărârea a fost strict personală a lui Antonescu. Miniștri nu aveau altă ratuire în afară de aceea de a spune cum își pregătesc ministeralele pentru război; nu a votat nimic, nici un război.

La fel și în cazul de care vorbeam, s-a discutat pro și contra, dar nu s-a luat nici o decizie; România nu este angajată cu nici o decizie a Consiliului de Miniștri. Asta a făcut să înceapă intervențiile pe lângă el: Willy Filderman, șeful comunității evreiești, și mobilizat lumea și a făcut intervenții să se refuze cererea lui Eichman; și Bălan, mitropolitul Ardealului, și regina-mamă Elena, și regele Mihai, și Iuliu Maniu, și alții au intervenit în același sens. Se spune că argumentul hotărâtor l-a adus Iuliu Maniu: "Dacă sunteți șeful unui stat independent, nu subordonat lui Hitler pe pământul românesc, nu puteți face decât ceea ce face însuși Hitler cu evrei din statul lui, Germania, adică nu se agăță de evrei cetățeni ai Germaniei, ci numai de evrei din afara ei, din zonele de război. Dvs. trebuie să apărați pe evrei cetățeni români, așa cum și Hitler își apără evrei cetățeni germani."

Antonescu a refuzat cererea lui Eichman, iar Hitler n-a intervenit niciodată pe lângă Antonescu în această problemă. De ce? Pentru că se cîntărea: erau 26 de divizii pe front, două armate: armata a III-a și a IV-a, și 26 de divizii însemnau destul de mult pentru germani, deși, în paranteză, să spun, nemții ne-au ocrotit pe noi, români, nu ne-au întrebuit unde era rău, acolo ducându-se ei; ne-au folosit ca trupe ajutătoare, ca trupe pe flancuri, nu în centru, spre deosebire de ceea ce au făcut "prietenii" noștri ruși după 1944 care au avut ca scop distrugerea armatei române, băgând trupele române exact acolo de unde nu se putea scăpa cu viață.

Revenim la primăvara lui 1942; eu nu știam nimic de toate aceste chestiuni, nici de holocaust, nici de cererea lui Eichman. A venit un ofițer din țară și-a adus informația că la București se găsește Eichman care îl ia pe evrei ca să-i extermeze. La popotă erau 20 de ofițeri. Toți au tăcut și toți erau impresionați, nu numai de nedreptatea care s-ar face de către statul român predând pe evrei, dar și de moartea unor oameni nevinovați. Nimeni nu s-a arătat de acord cu ceea ce spunea acel ofițer; nu se știa atunci că evrei din România nu vor fi predați Germaniei.

Al doilea moment dificil pentru evrei a fost în primăvara lui 1944. Să trecem însă în revistă evenimentele anterioare.

Dictatul acela de la Viena, de care vorbește toată lumea, n-a fost decis nici de Ciano, nici de Ribbentrop; a fost într-adevăr un dictat al armatei germane, al șefului de stat major, mareșalul Keitel. El a pus pe masă harta Transilvaniei, arătând lui Ribbentrop și lui Ciano granița, aceștia fiind semnatarii, fără nici o colaborare. Mareșalul Keitel a hotărât, și a făcut aceasta în vederea războiului antisovietic, pentru ca armata germană să aibă Carpații Orientali și să se găsească mai aproape de petrolul de pe Valea Prahovei decât rușii; pentru asta s-a făcut cedarea teritoriului care avea mai mulți români decât unguri. Și această granită era în diagonală pe Transilvania, foarte ușor de trecut, neputând fi păzită. Treceau dezertori, în special dezertori: români care nu vroiau să meargă pe front fugneau la unguri; unguri care nu vroiau să meargă pe front fugneau la români, de aceea s-a făcut o convenție secretă între Budapesta și București ca dezertori să fie arestați și returnați. Această convenție secretă a fost făcută pentru dezertori, nu pentru evrei. Și a funcționat din 1941 până în primăvara lui 1944, când nemții au pus starea de ocupatie a Ungariei, planul Margareta 1 (Margareta 2 era pentru România). Planul Margareta 1 fiind pus în practică, nemții au început vânătoarea de evrei și trimiterea lor la Auschwitz (adică numai din primăvara lui 1944 Eichman a făcut vânătoarea de evrei în Ungaria). Toată lumea îl înjură pe Horthy, dar nu el i-a trimis pe evrei la Auschwitz, ci ocupatia germană a Ungariei.

Când a început această masivă arestare de populație evreiască în Ungaria, evreii au început să fugă în România. În primele săptămâni s-a aplicat convenția de care am vorbit mai sus. Din nou, Iuliu Maniu a avut rol hotărâtor: "Dacă nu considerați just dictatul de la Viena, deci dacă N-V Transilvanie este pământ românesc, este și cu tot ce se află în subsol și deasupra solului; deasupra solului se află populație evreiască; aceasta face parte din România." **Cert este că mareșalul Antonescu a anulat returnarea evreilor**, rămânând valabilă numai returnarea dezertorilor (a ungurilor).

Dar să revin la întrebarea dvs. despre holocaust.

Dacă a fost în România un holocaust, să știi că acela a fost numai împotriva Mișcării Legionare. Acela a fost holocaust și a avut loc sub comuniști, după 1948, când au vrut să-i extermeze pe toți, ca scop în sine, scrie în cările mele. Iar represaliile colective anti-legionare au fost când Carol al II-lea a ordonat, justificându-se cu atentatul împotriva lui Armand Călinescu: "Toți legionarii să fie omorâți; toți, până la unul" Gavrilă Marinescu și Bengliu n-au putut asasina toți legionarii și au ucis numai o parte, cu gândul ca în zilele următoare să-i extermeze și pe ceilalți. Dar s-a întâmplat reacția: prima a fost a primului ministru Argeșeanu care fusese numit fără să îi se ceară asentimentul și căruia nu i se comunicase ce urma să se întâpte în noaptea aceea de 21/22 septembrie, iar a doua zi, când a văzut, și-a înaintat demisia. Asta a fost prima reacție negativă la represiunea colectivă. A doua reacție a fost a lui Grigore Gafencu, ministru de Externe, care a depus la Palat un protest al

Ministerului de Externe împotriva represiunii colective a legionarilor. Și au mai fost persoane care au frânat. În fine.

- Pentru că ați fost martor ocular la Odessa, vă rugăm să ne vorbiți despre ceea ce a întâmplat acolo.

- La Odessa a fost cea mai irresponsabilă represiune colectivă. Am fost acolo ca medic de divizie: divizia a 8-a, regimentul 54 artillerie. Odessa a căzut în ziua de 17 oct. 1941, nu sub presiunea armatei române, pentru că a intrat armata a 11-a germană a mareșalului Meinstein în Crimeea și rușii au fugit din Odessa, refugiindu-se la Sevastopol pentru a nu cădea într-o incercuire. Când au plecat rușii, au zvârlit în aer toate clădirile din Odessa, cu excepția unei singure clădiri, sediul NKVD, pe care l-am văzut cu ochii mei: avea 400 de camere și un amfiteatr mare în mijloc. Comandanțul armatei române era generalul Iacobici, nu Antonescu – lucru pe care istoricii militari îl neagă – dar Iosif Iacobici era și ministru de Război, și șef de Stat Major, după moartea lui Alex. Ioanitu, răpus de o elice de avion. Generalul Iacobici a dat ordin ca toată armata română să se opreasca la marginea Odessei. De ce? Pentru că nu era obiectiv militar, și ca să se evite anarhia și jafurile. Comanda garnizoanei revenea corpului V armată Constanța (care era cel mai apropiat), adică gen. N. Macici, acesta urmând să occupe Odesa. Acesta a trimis 20 de ofițeri, în frunte cu gen. Glogojanu, să occupe un local, să facă garnizoană română în Odessa, cu ceremonie de predare a cheilor lui Antonescu. Glogojanu a găsit doar clădirea NKVD-ului întregă, iar serviciul de geniu, direcția de geniu din Corpul 2 Armată a inspectat clădirea și n-a găsit nimic. Macici, nerăbdător, a instalat garnizoana acolo și a fixat pentru predarea cheilor ziua de 22 octombrie, ora 9. Erau invitați 400 de generali și coloneli, comandanții tuturor unităților militare din cele 12 sau 15 divizii, căte erau acolo pe front. Antonescu a telefonat că nu poate veni la ora 9, cerând să se amâne pentru ora 11. S-a comunicat această amânare și celorlăți 400 de ofițeri și exact la 9 și un minut a sărit în aer toată clădirea. Au fost omorâți gen. Glogojanu și cei 20 de ofițeri. Printre cădavre s-a găsit și unul fără identitate, blond, îmbrăcat în uniformă românească de maior de artillerie: era cel care făcuse contactul între cele două fire de metal care produsese explozia în depozitul de sub amfiteatr. Sub amfiteatr se găsea troiul, într-o cameră fără ferestre, fără uși și numai cu două sărmulile afară, ca să facă contact. Ei bine, furia lui Macici a fost foarte mare și a cerut lui Antonescu să treacă la represaliile colective, iar Antonescu i-a dat-o. **Dar nu s-au făcut represaliile cu armata română, ci cu jandarmeria și cu Serviciul Secret: toată armata română era infiltrată de ofițeri și subofițeri de la Serviciul Secret**, iar în spatele trupelor combatante erau cordoane de jandarmi care (oficial) trebuiau să opreasca dezertorii. Cu asta s-a făcut represiunea de la Odessa, unde noi am auzit că au fost omorâți 10 000 de evrei, iar dl. Oișteanu spune că au fost 5 000 sau 6 000 - nu știu câți, exact.

- Dar numai evrei au fost omorâți?

- Numai evrei.

- De ce?

- **Rămăseseră în Odessa foarte mulți evrei; populația rusă plecase cu autoritățile. Poate au fost omorâți și ruși, nimeni nu știe exact. La Odessa au fost represaliile colective provocate de azvârlirea în aer a comandamentului românesc, într-un moment de panică în care nu se mai judeca: în asemenea momente se fac lucruri anormale.**

Dar să spun cum a început, de fapt, holocaustul. Un singur holocaust a fost și români n-au nici o legătură cu asta.

În noaptea de 24/25 dec. 1941 era un ger năprasnic în Crimeea, -42°C, armele nu mai funcționau. Rușii au debărcat în Caucaz venind cu submarine și au înconjurat Crimeea cu trupe care ieșeau din mare, cu branduri și mitraliere. În același timp, partizanii din munții Yaila au început să coboare și să atace trupele germane și române din spate. A fost o luptă îngrozitoare, care nu se poate imagina: cred că nici la Pharsale, pe timpul antichității, n-a fost asemenea luptă. Români și nemții s-au apărat cu armele transformate în ciomäge. Rușii aveau toate armele în stare de funcționare, nu cu ulei mineral (care îngheță), ci cu ulei de ricin: faimoasele mitraliere cu 72 de cartușe. Și nu faceau prizonieri: pe cine prindeau, omorau. Acolo, la Feodosia, unde a fost unitatea mea, au omorât pe toți cei prinși, inclusiv medicii, surorile și bolnavii din spital. Unitatea noastră era la Karasubasan și s-a deplasat de la Karasubasan până la Feodosia mergând pe jos pentru că nu existau vehicule și s-a luptat la Feodosia cu armele transformate în ciomäge. Debarcarea completă a rușilor n-a reușit din cauza unei singure persoane: un plutonier german necombatant. Acesta mergea cu avionul poștal german de la Siferopol și treceând pe la ora 5 - 6 pe deasupra Eupatoriei care era lângă istmul Perecop, a văzut cum din mare apar submarine, trupe, mitraliere și branduri, iar când a trecut Perecop a atențiat la Divizia 10 română de la Brăila, care mergea spre Stalingrad și a raportat. Toată Divizia 10 a schimbat direcția și a intrat pe Perecop, păstrând astfel Perecopul să nu fie strângut de ruși, astfel putând nemții să căștige această bătălie. După ce s-a terminat bătălia, la 26-27 decembrie, a început holocaustul care nu a fost făcut de trupele combatante, nici germane, nici române – am fost de fată. Nici jandarmeria noastră, nici Serviciul Secret; **românii n-au participat cu nimic**. A participat numai SS-ul german și Feld-jandarmeria. Aceștia i-au adunat pe evrei, i-au pus să facă șanțuri și i-au impușcat: este ce-am auzit de la populație. Ceea ce pot să spun este că populația rusă din Crimeea nu se bucura de omorârea evreilor; era îndurerată și se spunea: "Dacă nemții au pornit pe acest drum, or să ajungă și la alte victime. Acum sunt evrei, măline, poate, vom fi noi." Nimeni nu a bucurat de holocaust, asta vă rog să subliniați. Mai aveți vreo întrebare să-mi puneti?

- Nu, d-le doctor. Vă mulțumim pentru ceea ce ne-ați spus.

ÎNTRÉ GENOCID ȘI HOLOCAUST

Dicționarul explicativ al limbii române definește termenul de **"genocid"** ca o crimă comisă cu intenția de a distrugă un grup uman, național, etnic etc.

Dicționarele Larousse sunt mai ample. Termenul genocid a fost creat în 1944 de profesorul american de origine poloneză R. Lemkin pentru a califica acțiunea de exterminare a evreilor, a tiganilor și a altor rase, comisă în cursul celui de-al doilea război mondial. Termenul a fost folosit retrospectiv pentru a desemna masacrarea armenilor din 1915 de către fostul imperiu otoman, a fost folosit pentru a caracteriza exterminarea sistematică a populațiilor autohtone, în special a amerindienilor de către cuceritorii europeni.

Initial, prin termenul de **genocid** s-a căutat să se introducă noțiunea echivalentă, pentru grupuri umane, noțiunii de omucidere pentru individul izolat, adică refuzul dreptului la existență.

În sensul cel mai răspândit, genocidul a fost definit ca atare după cel de-al doilea război mondial în "Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid" adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite din 9 dec. 1948. Potrivit celor inscrise în convenție, genocidul este caracterizat ca un flagel odios care s-a manifestat în toate perioadele istoriei, atât în timp de pace, cât și în timp de război. În articolul III al Convenției se ia în considerare numai distrugerea (în totalitate sau în parte) a unui grup național, etnic, rasial sau religios. Actele constitutive ale crimei de genocid sunt cele enumerate, respectiv distrugerea fizică sau mentală a unui număr mai mare sau mai mic de persoane aparținând unui din grupurile mai sus amintite, indiferent de mijloacele folosite (uciderea, supunerea cu intenție a grupului la condiții susceptibile de a antrena distrugerea fizică totală sau parțială, și altele de aceeași categorie).

Prin chiar natura sa, genocidul nu poate fi săvârșit de un individ izolat; el nu poate fi decât o crimă colectivă comisă de cei ce dețin puterea în stat sau în numele lor, cu consimțământul tacit sau expres al acestora. Genocidul este, astfel, o crimă de stat.

Este pedepsit nu numai genocidul propriu-zis, ci și înțelegerea în vederea comiterei lui, incitarea directă și publică la comiterea unui genocid; tentativa și complicitatea la genocid.

Din ianuarie 1951, data intrării în vigoare a Convenției, actele constitutive ale crimei de genocid au fost revelate de mass-media, de unele guverne, ca fiind prezente în fosta Uniune Sovietică, în Brazilia, Nigeria, în Israel (împotriva populației palestiniene); mai recent, în fosta Iugoslavie, în Kosovo și în multe alte părți ale lumii.

Prezența elementului intențional face din genocid o crimă esențialmente politică, deși Convenția evită să o considere ca fiind o crimă politică. Explicația acestei omisiuni este relativ simplă: dacă ar fi fost calificată aşa cum este de fapt, s-ar fi deschis porțile azilului politic și astfel s-ar fi putut împiedica extrădarea celor implicați (articolul VII).

Pentru evitarea prescripției crimei de genocid, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat la 26 nov. 1968 "Convenția asupra imprescriptibilității crimerelor de război și a crimerelor contra umanității". Articolul I din Convenție înscrie că sunt imprescriptibile crimele de război, aşa cum au fost ele definite în statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg din aug. 1945, confirmate de mai multe rezoluții ale ONU, precum și de dispozițiile din convențiile de la Geneva din 12 aug. 1949 (aici apare și termenul de genocid).

Documentele elaborate sub egida Națiunilor Unite fac trimitere la câteva grupuri, lipsind însă referirile la genocidul politic și cultural. Absența acestora a fost preocupantă și ea și-a găsit loc într-o oarecare măsură, în spiritul unor documente elaborate de Consiliul European, cu deosebire în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Roma, 4 nov. 1950).

Tribunalul Militar Internațional consideră crima de genocid ca fiind o crimă împotriva umanității, ca făcând parte din cele patru capete de acuzare în procesele desfășurate la Nürnberg și în fața altor instanțe.

Este de observat că termenul de **"holocaust"**, atât de vehiculat în zilele noastre, nu apare în nici unul din documentele amintite mai înainte.

Termenul originar de **"holocaust"** (din grecește: *holos* = tot și *kaustos* = a arde) avea semnificația de sacrificare a unei viețuitoare prin ardere totală, completă.

La peste două decenii de la încheierea celui de al doilea război mondial, după războiul de șapte zile din Israel din 1967, termenului de holocaust i s-a dat un înțeles special și, într-un anumit sens, restricțiv: holocaustul nazist a devenit, pur și simplu, holocaust (shoah).

Istoria noastră nu a cunoscut nici un **holocaust**, ea a cunoscut însă crima de **genocid**. Exemple sunt. Numai sub domnia lui Carol al II-lea au fost asasinați aprox. 350 de legionari și simpatizanți ai Mișcării Legionare. Au fost asasinați prin împușcare, prin strangulare, prin torturi, prin înfometare și reale tratamente în închisori, lagăre de concentrare, beciurile Siguranței, în camere de tortură ale poliției; au fost legionari asasinați pe stradă. Genocidul a cuprins întreaga țară. În 1933, la Constanța, de exemplu, un student (Virgil Teodorescu) a fost împușcat pe la spate pentru că lipsea afișe electorale ale Mișcării Legionare, cu toate că Mișcarea Legionară candida oficial, în deplină legalitate, în alegeri. Tot în 1933, legionarul Toader Toma a fost împușcat la Tecuci; la Iași, un muncitor (Nicolae Constantin) a fost împușcat în stradă pentru că dădea pâine camarazilor studenți asediati de jandarmi în căminul de la Râpa Galbenă; iar la București, Sterie Ciumenti, secretarul lui Corneliu Zelea Codreanu, a fost schinguit și aruncat în lacul Herăstrău. La Severin, în 1934, un legionar (Gheorghe Negrea) a fost omorât în bătălie de jandarmi; la Cernăuți, în 1936, un student (Gheorghe Grigor) a fost împușcat; în campania electorală din 1937 au căzut alte victime legionare. Sunt numai câteva exemple din lungul șir de crime. În noaptea de 29/30 nov. 1938 au fost asasinați prin strangulare, în pădurea de la Tâncașești, însuși șeful Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, legendarul Căpitan, împreună cu Nicadorii și Decemvirii.

Moarte de martir au avut și cei 33 de legionari mitraliați în lagărul de Vaslui, cei 44 de legionari legați cu funii și asasinați în lagărul Miercurea Ciuc, cei 7 legionari scoși din spitalul militar Brașov și asasinați în pădure și cei 148 de legionari din toată țara (câte trei în fiecare județ) împușcați în stradă și expuși în piețele publice. Într-o singură zi (din septembrie 1939) au fost asasinați 254 de legionari: intelectuali, preoți, tăranii, muncitori. Au fost cazuri când legionari au fost aruncați încă vii în cupoarele crematoriului. (Demiterea din slujbe pentru simplul considerent al apartenenței la Mișcarea Legionară pălește în fața grozăvilor de mai înainte.)

Istoria genocidului a continuat sub alte forme. După 23 aug. 1944, luptătorii anticomuniști și chiar simpli oponenți ai comunismului, militarii, foștii membri ai partidelor aşa-zis istorice, au fost asasinați prin tortură, înfometare, teroare în închisorile de la Pitești, Aiud, Gherla, Târgșor, Tg. Ocna, la Canal și în nenumărate alte locuri.

În zilele noastre ce altceva decât crima de genocid este, chiar în sensul lit. c din art. II al "Convenției pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid", supunerea unor largi categorii sociale la condiții de existență care antrenează distrugerea fizică totală sau parțială. De pildă, în trimestrul II 2003 numărul mediu al pensionarilor s-a ridicat la 6,3 milioane. Numai în agricultură pensia medie lunară a celor 1,6 milioane pensionari era de 360 000 lei/pers., adică 10 euro. În generozitatea lui, guvernul a mai acordat 30 000 lei/pers., adică 90 centi. Nu pot fi uitate nici milioanele de someri cu venituri sub minimul necesar de viață. Condiții de locuit insalubre, venituri extrem de reduse – acestea sunt realizările anilor din urmă. Afisarea cu ostentație a unor măsuri guvernamentale denotă ipocrizia actualei puteri - un singur exemplu edificator: cornul și laptele acordat copiilor (ce altceva decât recunoașterea sărăciei, a neputinței de asigurare a unui trai decent!)

MIRCEA ELIADE

1907 – 1986

Filosof, doctor în filosofie, istoric al religiilor (somitate mondială în domeniu), scriitor AMÂNUNTE IMPORTANTE ALE BIOGRAFIEI LUI ELIADE, DESPRE CARE NU SE PREA DISCUTĂ NICI AZI:

- Membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare a cuibului AXA

- Parlamentar pe liste Partidului *Total Pentru Țară* (expresia politică a Mișcării Legionare) în alegerile din dec. 1937

- Întemnițat alături de conducătorii Legioniștilor în lagărul

de la Miercurea Ciuc, în 1938

- supraviețuitor al masacrului elitei legionare din septembrie 1939

Student și discipol al reputatului filosof Nae Ionescu, licențiat în Filosofie - Universitatea București, își începe colaborarea la *Revista Universitară* în ian. 1926 (Anul I, Nr. 1), în paginile căreia desfășoară o acidă polemică împotriva lui Nicolae Iorga (seria de foiletoane *Citindu-l pe Iorga*), polemică bazată pe argumente irefutabile privind anumite lucrări ale istoricului, continuată în paginile ziarului *Cuvântul* (director Nae Ionescu) de-a lungul următorilor ani.

Preocupat intens de cultura italiană între 1927/1928, pleacă pentru scurt timp în Italia în studiu de cercetare, publicând la finele studiilor universitare o teză amplă privind filosofia Renașterii.

Studiază Filosofia la Calcutta (India) - în perioada 1928-1931, unde ia cursuri de la renumiții filozofi Rabindranath Tagore și Surendranata Dasgupta despre istoria religiilor și a filosofiei indiene.

Incepând cu anul 1933, ca profesor asociat de filosofie la Universitatea din București, ține numeroase cursuri de filosofie și de istoria religiilor, bucurându-se de o numerosă audiență din partea studentimii naționale.

Sustine doctoratul în Filosofie cu o lucrare orientalistă referitoare la practicile și gândirea *Yoga* (1933), publicată mai apoi sub titlul: *Yoga. Essai sur les origines de la mystique indienne*, Paris-București, 1936.

Intensă și variată activitate publicistică, colaborând la numeroase ziaruri și reviste naționale, între care: *Calendarul* (director - Nichifor Crainic), *Vremea*, *Cuvântul* (sub conducerea prof. Nae Ionescu), *Credința*, *Buna Vestire*, *Sfarmă Piatră*, *Gândirea*, *Tinerimea Română* și altele. Sustine în același timp numeroase conferințe la Radio România: *Secretul Indiei*, *Eseul european și eseul românesc*, *Mesaj cultural de 6.000 de ani*, *Arta și tehnica criticii* etc.

Laureat cu premiul I al Societății Scriitorilor din România în 1937, în urma publicării unei ediții critice în două volume despre Bogdan Petriceicu Hasdeu cu titlul: *B. P. Hasdeu - Scrisori literare, morale și politice* - apărută în cadrul Fundației pentru Literatură și Artă.

A condus propaganda electorală legionară din județul Ialomița (1937), împreună cu comandanții legionari Mihail Polihroniade și Alexandru Basarab.

Candidat pe liste Partidului *Total Pentru Țară* (expresia politică a Mișcării Legionare) în alegerile din dec. 1937

Fără a avea vreo condamnare, Mircea Eliade este arestat și întemnițat în lagărul de la Miercurea Ciuc în 1938, alături de alte personalități legionare marcante: Radu Gyr, Nae Ionescu, Iordache Nicoară, Ion Mânzatu etc.

Supraviețuitor al masacrului elitei legionare din 21/22 sept. 1939

Atașat cultural al ambasadei României la Londra (1940-1941) și apoi al legației române din Lisabona (1941-1945)

Din 1945 se stabilește la Paris, unde rămâne până în 1957, timp în care predă istoria religiilor mai întâi la Școala Practică de Înalte Studii (1945-1948), iar după aceea la Sorbona (1945-1957). Sosit în Statele Unite la invitația mai multor profesori și cercetători ai istoriei religiilor în 1956, ține cursuri până în 1957 când acceptă postul de profesor titular și de coordonator al Catedrei de Istoria Religiilor la Universitatea din Chicago, dată de la care se stabilește definitiv în această țară. Ca o recunoaștere a savantului pentru marile sale merite în studiul și cercetarea istoriei religiilor, catedra mai sus amintită a fost numită Catedra "Mircea Eliade" începând din 1985.

Mircea Eliade s-a bucurat de o atenție imensă în lumea cercetărilor, fiindu-i dedicate peste 500 de lucrări omagiale privind activitatea și personalitatea sa creațoare. În străinătate a fondat și condus revista *Luceafărul* (Anul I, Nr. 1, Nov. 1948, Paris), colaborând

activ și la alte reviste și ziaruri românești: *Flința Românească*, *Cuvântul în Exil*, *Revista Scriitorilor Români*, *Buletinul Bibliotecii Române* (Freiburg), *Caiete de dor* și altele. Co-editor al revistei *History of Religions* apărută la Chicago în 1957, și-a adus contribuția în paginile multor reviste de specialitate străine, publicând numeroase studii de importanță majoră pentru cunoașterea istoriei și filosofiei religiilor.

Doctor Honoris Causa al multor universități din Franța, Statele Unite, Anglia, Belgia, Argentina.

Membru al Academiei belgiene, decorat cu Legiunea de Onoare în anul 1978.

Cărțile sale au apărut traduse în numeroase limbi ale lumii, în multe ediții consecutive (în Japonia de pildă, numai în cuprinsul a trei ani [1974-1977] au fost publicate 13 volume din opera autorului, adăugându-lu-se și un volum-supliment intitulat *Studiile lui Eliade*).

OPERA:

- opera științifică: *Alchimia asiatică* (1934), *Yoga – nemurire și libertate* (1936), *Mitul reintegrării* (1942), *Comentarii la legenda meșterului Manole* (1943), *Tratat de istoria religiilor* (1949), *Imagini și simboluri* (1952), *Mituri, vise și mistere* (1957), *Aspectele mitului* (1963), *Sacru și profan* (1965), *Nostalgia originilor* (1970), *De la Zamolxis la Gingis-Khan* (1970), *Istoria credințelor și ideilor religioase* (1976);

- romane și nuale: *Isabel și apele diavolului*, *Maitreyi*, *Şantier, Întoarcerea din rai*, *Huliganii*, *Nuntă în cer*, *Noaptea de sănziene*, *La țigani*, *Şarpele*, *Domnișoara Christina*, *Nouăsprezece trandafiri*, *Podul, Secretul doctorului Honigberger* și altele.

SPICUIRI DIN ARTICOLELE LUI MIRCEA ELIADE :

"Anul 1927 (fondarea Mișcării Legionare – n. red.) a însemnat începutul luptei între generații.

Nu luptă între bătrâni și tineri – cum s-a crezut și s-a spus multă vreme – ci războiul între două lumi: pe de o parte, războiul dintre lumea veche care credea în păntec (primatul – economicul și al politicianismului), iar pe de altă parte lumea nouă care îndrăznea să creadă în Duh (primatul spiritualului). Mișcarea tinerească din 1927 s-a născut cu conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori supreme: spiritul. Subordonare care înseamnă, mai ales în faza eroică, sacrificiu, renunțare la sine, asceză. Sensul istoric al mișcării nu este deloc greu de descifrat. Avându-și izvoarele vii în creștinism – și creștinismul înseamnă răsturnarea tuturor valorilor – ea încercă crearea unui om nou. Căci omul timpurilor moderne a rămas integral în vechea economie luciferică: a egoismului, a instincțelor, a valorilor celei mai abjective biologii. De căte ori a apărut în istorie un om nou, el s-a infăptuit printr-un primat al valorilor spirituale. Lupta între lumină și întuneric, între bine și rău, nu va fi curmată decât la sfârșitul veacurilor. Dar orice victorie nouă a spiritului, a luminii, nu s-a împlinit decât printr-o renunțare desăvârșită la instinctele de conservare individuală. Omul nou înseamnă, înainte de toate, depășirea firească a acestor instincțe.

Depășire de care istoria îneță totdeauna seama. Este de altfel semnificativ că nici în istorie, nici în eternitate, nimic nu se dobândește decât printr-un act de renunțare."

(O revoluție creștină – ziarul *Buna Vestire*, 27 iunie 1937)

"Disciplina nu e totușa cu "dictatura", cum lasă a se-ntelege ponegritorii Legioniștilor. Disciplina crește și promovează personalitățile – pentru că orice act de ascultare poate fi un act de comandă asupra ta însuți, asupra instincțelor sau anarhiei tale lăuntrice. (...) De aceea, cavalerii medievali și feudali au fost atât de liberi și de dărji, pentru că juraseră credință unui șef..."

"Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluția creștină a omului nou; cred în libertate, în personalitate și dragoste. De aceea cred în biruința Mișcării Legionare. Într-o Românie mândră și puternică, într-un stil nou de viață, care va transforma în valori spirituale de universală circulație bogățile sufletului românesc".

(De ce cred în biruința Mișcării Legionare – ziarul *Buna Vestire*, 17 dec. 1937)

"Suntem contemporani, norocoși, ai celei mai semnificative prefaceri pe care a cunoscut-o România modernă: făurirea unei noi aristocrații. Tineretul legionar, odată cu alte miracole realizate prin jertfă, elan și voință creațoare, a pus temeliile unei elite românești care e menită să schimbe sensul istoriei acestui neam."

"Cel dintâi semn al unei aristocrații este indiferența față de calomnie, de atacuri, de critică și de comploturi. Priviți pe legionari: fie că sunt muncitori în fabrică, studenți sau târani, cărturari sau "analfabeti" – legionari au o superbă indiferență față de toate proștiile sau calomniile scorbite împotriva lor."

"În locul aristocrației de sânge, Legiunea creează o nouă aristocrație: a spiritului."

(Noua aristocrație legionară – ziarul *Vremea*, 23 ian. 1938)

MAFALDA DIN STRADA PLANTELOR

Există prin anii '30, în Piața Buzău din București, o ghicitoare "celebra", pe nume Mafalda, care le știa pe toate, fie amestecând cărțile de joc, "citind" în palmă sau, pur și simplu, într-un vas de sticlă plin cu apă în care înota un peșteșor. Era măruntă și grasă, avea dinți de aur și, ce este mai important, o mulțime de persoane naive – în special femei – îl treceau pragul casei, plăind un onorariu, pentru a afla de la cea care pretindea că știe totul, cum îi va fi viața, dacă este înșelată, sau dacă va câștiga la loteria Stănescu.

În zilele noastre, pe strada Plantelor, la nr. 9, se află Fundația "Profesor George Manu", condusă de dl. Mircea Nicolau, care are ca scop studierea și răspândirea doctrinei legionare, ceea ce, fără indoială, este un lucru bun. Pentru un Tânăr care nu cunoaște nimic despre mișcarea naționalistă dintre cele două război mondiale, întâlnirea cu dl. Mircea Nicolau este căt se poate de benefică, întrucât acesta este o persoană amabilă, cu charismă la cei aproape 90 de ani ai săi, cu o gândire vie și o elegantă exprimare. Domnia sa conduce și o revistă cu numele "Permanente", cu un placut aspect grafic, care are câțiva colaboratori care scriu articole de o remarcabilă finită.

Dar cel care vrea să aprofundeze cunoștințele despre Mișcarea Legionară, citind în acest sens tot mai multe lucrări, va fi complet derutat de punctele de vedere total diferite ale celor care au trăit dramaticele evenimente după asasinarea lui Cornelius Zelea Codreanu din noiembrie 1938 și până la tulburările săngeroase din ianuarie 1941, unde în prim plan s-a aflat Horia Sima, persoană controversată, chiar renegată de alții. Dl. Mircea Nicolau nu se încadrează în nici unul din aceste două curente, din contră, are o linie proprie, cu tentă chiar de duritate verbală, apărându-l pe acel Horia Sima, înfațibil după părerea sa, nu cu argumenteclare, ci cu gogomăni, care mai de care mai delicioase.

Intr-un fel nu ne miră poziția partizană pe care o apără și ne aplecăm și noi urechea la șușotările, atât de numeroase, care afirmă că lupta cu talazurile înalte ale economiei de piață, corabia "George Manu" o înfruntă cu succes fiindcă are vâni favorabil din sudul Spaniei, vânt ce bate de pe meleagurile Guadalquivirului.

Nu ne-a deranjat poziția pro-simistă a dlui Mircea Nicolau: este dreptul domniei sale să facă ce crede dânsul de cuvîntă, dar aşa cum vom arăta mai jos, dânsului îl lipsesc total rationamentele oneste, dovedindu-se clar că în anul 2003* a rămas o persoană blocată în propriile concepții învecinate, implicându-se în polemici sterile care jignesc sensibilitatea și îl fac o proastă impresie. Precizăm că în organizația noastră nu se pomenește niciodată numele lui Horia Sima, întrucât, prin atitudinile sale irresponsabile, de incitare la asasinate și dezordini, Mișcarea Legionară a fost decapitată prin execuțiile din toamnele anilor 1938 și 1939 și din iarna lui 1941 (ca să nu mai vorbim de incapacitatea de conducere dovedită și de abaterile de la linia legionară). Pentru a se curma acuzațiile permanente aduse lui Horia Sima de persoanele vîrstnice din organizația noastră, repetate la nesfărșit, fapt ce însemană timp pierdut și iritare, în detrimentul lucrurilor constructive (ca editarea de cărți legionare, înfrumusețarea sediului, mărirea bibliotecii, comemorarea diferitelor momente majore ale Mișcării conduse de Căpitan etc.), am introdus o amendă simbolică, de 10.000 lei, plăabilă de cel care pronunță numele celui care a distrus elita Mișcării Legionare.

Dând dovadă de infatuare, "atotștiutorii" de la Fundația "George Manu" au încălcăt status-quo-ul tacit dintre aceasta și "Acțiunea Română". În loc de eventuale puncte de colaborare, până la un anumit punct (adică până la interpretarea

evenimentelor ulterioare lunii noiembrie 1938), colaborare care ar fi benefică, dânsii sapă și adâncesc tranșeele, dând astfel apă la moară celor care hulesc cea mai curată mișcare naționalistă din România. Să întărim afirmația prin câteva exemple lămuritoare.

În urmă cu doi ani, la finele lunii noiembrie Acțiunea Română a organizat în pădurea Tânăbești o comemorare în fața troiei de lemn pe care sunt inscripționate numele celor asasinați în noiembrie 1938, Cornelius Zelea Codreanu, Nicadorii și Decemvirii, ceremonie la care au participat câteva sute de persoane, fapt ce a necesitat dirijarea circulației autovehiculelor de către un echipaj al poliției. Deși comemorarea avea un scop clar, în cuvântul său reprezentantul Fundației "George Manu", dl. prof. Bucescu - o persoană înzestrată cu har oratoric deosebit ce reușește să câștige întotdeauna simpatia auditorilor, și-a terminat elogiile la adresa Căpitanului cu proslavirea lui Horia Sima, initiatorul principal la dezordini ce au avut ca urmare tragică asasinarea a șefului Mișcării Legionare. Elogiul victimei alături de vinovat!

Anul trecut, la finele toamnei "Acțiunea Română" a organizat din nou o manifestare amplă în pădurea Tânăbești, cu parastas. Pentru a preîntâmpina încingerea atmosferei între participanți, iarăși în număr de câteva sute, am atras din timp atenția dlui prof. Bucescu să omagieze doar evenimentul la care se lăua parte, deci fără să mărturisească "urmașului" Căpitanului. Nici vorbă de așa ceva; oratorul, cu un ton patetic, fără să aștepte măcar terminarea slujbei religioase, iar a pornit vechea flașnetă cu "meritele comandanțului" care, cică, ar fi urmat cu fidelitate linia legionară trasată de Căpitan (colaborarea cu asasinii elitei proprii generatii, fuga din țară într-un cufăr de mașină etc., reprezentând linia Căpitanului în acceptia fundației "George Manu"). Numai că de data aceasta, în loc de tăcere, au fost sute de fluiere și apostrofări, la un pas de incidente regretabile.

Pentru a nu se mai produce din nou manifestări paguboase pentru Mișcarea Legionară, "Acțiunea Română" își propune să comemoreze anul acesta asasinarea Căpitanului, la o altă oră decât Fundația "George Manu". Rezultatul va fi următorul: în locul unei manifestări ample, vor fi cîteva păcuri de oameni strânse în fața troiei, la diferite ore ale dimineață, ceea ce noi nu am făcut să se întâmple, dar e preferabilă această soluție care duce, cu siguranță, la liniste.

Lucrurile nu se opresc aici: anul acesta, la 24 iunie, la împlinirea a 76 de ani de la înființarea Legiunii "Arhanghelul Mihail", "Acțiunea Română" a organizat în centrul Capitalei, la Muzeul Șuțu, un interviu cu public pe tema poziției naționaliștilor români de orientare legionară față de guvernările post-decembriste, în deschidere prezentându-se un scurt istoric legionar, sala a fost arhiplină, printre cei prezenti numărându-se și dr. Șerban Milcovăeanu și prof. Ion Coja. Nu s-au prezentat referate, ci au fost discuții libere între cei din sală și prezidiu, deși unele întrebări au fost, să recunoaștem, incomode. Ultima din sală care a luat cuvântul a fost o doamnă din partea fundației "George Manu" care ne-a reproșat că nu am vorbit și despre coroana de flori depusă de reprezentanții fundației "George Manu" la Tigănești și ne-a întrebat de ce nu am amintit de numele lui Horia Sima și nu am scos în evidență și meritele acestuia. Deși i s-a explicat pe larg de ce am omis asemenea mențiuni (pe scurt, că noi vorbim despre noi, nu despre alii și că, din punct de vedere istoric, ne referim la realizările, nu la dezastrele Legiunii), domnia sa s-a iritat și mai mult, continuându-și lamentările și după terminarea simpozionului.

Revenim la persoana d-lui Mircea Nicolau care se face remarcă printr-un amplu articol, de trei pagini, apărut în numărul din iulie al revistei "Permanente", cu un atac - fluviu furibund la adresa preotului Ion Dumitrescu-Borșa, membru de prim rang al Mișcării Legionare, comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), secretar al Partidului "Totul Pentru Tară", luptător împotriva bolșevicilor în războiul civil din Spania.

Articolul intitulat "Seismograful unei prăbușiri" se referă la cartea de memorii a preotului Ion Dumitrescu-Borșa apărută în urmă cu un an, "Cal Troian intra muros". "Analistul" (punem cuvântul între ghilimele intrucât lasă impresia că nu a citit-o, ci doar a răsfoit-o) consideră că cartea o blasfemie, preotul fiind – în viziunea d-lui Nicolau – o chintesentă a defectelor umane: betiv, afemeiat, coltos, lăudăros, mai cu seamă minciinos, arivist, colaborator cu organele de siguranță, incult etc, el neavând, nici din greșeală, măcar o calitate.

Am ocupat mult spațiu tipografic dacă am lăsat cu punct toate invectivele aduse legendarului părinte Borșa; sunt pătimașe și nefondate. Cu un singur lucru suntem pe deplin de acord: carte, neavând un aparat critic, conține inadvertențe ușor sesizabile și, așa cum mărturisește părintele în prefată, a scris-o din memorie, neavând, ca atare, nici un document, estomparea fiind justificată. Mai mult, autorul cărții nici nu a crezut vreodată că lucrarea va vedea lumina tiparului din moment ce în prefată specifică copiilor lui, cărora le dedică carte, că a scris așa cum a văzut și simțit el Mișcarea căreia i-a dedicat toată viața sa plină de zbucium.

Ar fi fost foarte ușor ca fiul său, Emilian Dumitrescu, care s-a ocupat de editarea cărții pe propria cheltuială, să o cosmetizeze masiv, să taie sau să pună cu de la el putere pagini întregi pe care autorul nu le-a scris, cu scopul de a-i face un soclu măret, dar artificial, în galeria personalităților legionare. Spre onoarea lui nu a făcut-o, și de aici și criticele.

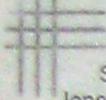
Dar pentru că Ion Dumitrescu-Borșa a avut divergențe cu Horia Sima, acesta, în carte sa memorialistică, "Sfărșitul unei domnii săngeroase", nu îl dedică lui Dumitrescu-Borșa decât căteva calomii, etichetându-l ca "pesimist privind viitorul Mișcării Legionare după asasinarea lui Cornelius Zelea Codreanu", neărătând adeverătele divergențe majore de opinii dintre ei. Dl. Mircea Nicolau, aplicând deviza: "Dușmanii mentorului meu sunt și dușmani mei", având deci părția formată, toarnă acuze care se lipesc ca nuca în perete.

Prima acuzație adusă lui Dumitrescu-Borșa a fost că "a avut o atitudine necurajoare față de Cornelius Zelea Codreanu" prin faptul că a spus că acesta "nu a făcut o impresie bună în parlament".

Îi dăm dreptate preotului, domnule Mircea Nicolau, așa este! Dar trebuie adăugat că discursul Căpitanului de la tribuna parlamentului a fost însoțit de huiduielile și tropăturile din picioare ale celor prezenți.

De ce nu puneti dv. punctul pe "î"? Atotștiutor cum sunteți, puteați specifica că atât impresia rea făcută în parlament, cât și interbelările zgromotoase și necivilizate s-au datorat faptului că Cornelius Zelea Codreanu solicita introducerea cinstei și răspunderii în viață publică, și anume ca la sfârșitul mandatului fiecărui ministru să-i fie analizată activitatea și acesta chiar să răspundă pentru nerespectarea promisiunilor demagogice făcute în fața electoratului înaintea alegerilor.

Mergem mai departe în analiza celor afirmate de dl. Mircea Nicolau: preotul "era un betiv notoriu și vrea să lase impresia că avea aprobarea tacită a Căpitanului de a chefului cu femei" dând citate largi din carte preotului.

Să mergem la izvoare, cum spunea Nae Ionescu. În "Cărticica șefului de cuib" se spune: "legionarul bea, dar nu se îmbală". Ori Dumitrescu-Borșa nu a afirmat că s-a îmbătat că, că a băut peste măsură și i-a luat Dumnezeu mintile! În satele în care mergeau ei - nu trebuie să ne mire - oamenii nu îl primeau cu tradiționala "pâine cu sare", ci cu bucurie, cu alai și cu speranță că vor trăi o viață mai bună, și de aici omenia românească de a le pune propagandistilor legionari în cărute sticle cu vin, tuică, brânză și friguri, întrucât tinerii, așa cum spunea Căpitanul, erau gata de luptă oricând, chiar cu prețul vieții lor (părintele a demonstrat-o, luptând ca voluntar împotriva bolșevicilor din Spania).

Să mai amintim în acest context și de nunta lui Corneliu Zelea Codreanu la Focșani, unde au participat circa 100.000 de oameni care au consumat, desigur, multe butoaie cu vinuri renumite din podgoriile zonei Vrancea?

În cartea "Cal Trojan intra muros" legionari apar așa cum sunt: oameni, cu calitățile și defectele lor. Cum ar fi trebuit să fie? Încruntăți, mistică până la cel mai înalt grad, urcând pantele abrupte ale muntelui Rarău doar pentru a inhala miros de tămâie? Păstrători de posturi negre non stop, misogini? Oare dl. M. Nicolau nu-și dă seama că asemenea trăsături ar contura o imagine grotescă, caricaturală, artificială, în final deformând realitatea? În paranteză fie spus, și comandanțul legionar Dumitru Banea (fratele șefului Ardealului, Ion Banea) vorbește despre faptul că legionarii mai și petreceră ("Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele"), ca și legionara dr. Ana Maria Marin, soția lui Vasile Marin ("Pe poarta cea strâmtă").

Preocupat să diminueze cât mai mult meritele părintelui ca legionar și ca om, acerbul critic merge până într-acolo încât să inoculeze cititorilor ideea că Ion Dumitrescu-Borșa s-ar fi "strecurat" în Mișcare, atras de mirajul unei eventuale veniri la guvernare a legionarilor!

Dar este notoriu faptul că părintele a intrat în Mișcare în 1930, când nici o perspectivă surâzătoare nu se deschidea; este notoriu faptul că a primit gradul de comandanță legionar chiar la înființarea gradului, în 1932 (pe când elogiatul dvs. H. Sima a primit gradul abia în 1935, deși intrase în Mișcare cu trei ani înaintea părintelui); este, de asemenei, arhiconoscut că Dumitrescu-Borșa a ajuns până la cel mai înalt grad – pe care nu l-a avut mulți – comandanț al Bunei Vestiri (grad cu care H. Sima nu s-a putut mândri); este notabil că părintele a fost desemnat de Căpitan parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Tară (pe când Sima nu s-a bucurat de această apreciere).

Dl. Nicolau îl mai acuză pe părintele Borșa că ar fi refuzat să semneze alături de P.P. Panaiteanu, V. Noveanu, N. Pătrașcu "o convenție" cu Ministerul de Interne condus printre alții și de Nicolschi "prin care legionarii își asigurau o minimă libertate de acțiune" (?!), motivându-și refuzul că a fost eliminat din Mișcare de către Horia Sima.

Bravo lui, bine a făcut părintele! Cum putea să-și pună semnătura pe un asemenea act monstruos, știindu-se că obiectivul major al Căpitanului, încă înainte de înființarea Mișcării, a fost lupta permanentă împotriva comunismului?

A semnat acest act N. Pătrașcu, dar în ce condiții: punând la dispoziția organelor comuniste liste cu membrii legionari, ai Frăților de Cruce și Cetățuilor. Perioada 1945-1946 a fost o perioadă de relativ calm, unii "septembriști 1940" intrând în rândurile P.C.R. Începând însă din luna mai 1948, zeci de mii de legionari, aflați acum pe liste de la securitate, au înfundat pușcările, printre care și semnatarul protocolului, Nicolae Pătrașcu.

Paradoxal, mai la vale, dl. Mircea Nicolau se contrazice singur, sustinând că părintele Borșa ar fi fost un informator al Securității. Nu prezintă, firește, nici un document, nici un facsimil, nici o declarație din partea unei persoane demne de încredere. Probabil se gândește la articolele scrisă în ziarul care se difuza numai în

străinătate, intitulat "Glasul Patriei", după eliberarea sa din detenția de 16 ani în închisorile comuniste. Dar aceasta nu este o probă: nimeni nu a murit din cauza părintelui, nimeni nu a fost prizonier! "La glasul patriei" au scris și capetele cele mai luminate ale mișcării de dreapta cum ar fi: Radu Gyr, Ion Victor Vojen, Nichifor Crainic și mulți alții, care vor rămâne de-a pururi în istoria noastră prin lupta, suferințele și sacrificiul de o viață, prin activitatea lor la renumitele reviste naționale "Gândirea", "Axa", "Pământul strămoșesc", "Buna Vestire", prin volumele de amintiri, poezii și eseuri publicate. Cu certitudine că nu vor fi retipărite niciodată articolele lor laudative de circumstanță la adresa fostului regim. Cât despre reeducarea de la Aiud, ar fi mult mai bine să nu discutăm, din motive care nu mai trebuesc explicate.

Criticul cărții revine iar, obsedant, asupra moralității preotului, cu escapade dese și trei femei. Dar iar intră în acțiune foarfecile "cenzorului", omitând că preotul (preot, nu călugăr) era văduv și Tânăr, iar una dintre ele, studență la Cernăuți, l-a ajutat și l-a vizitat în dese rânduri, iar cu alta s-a căsătorit. Chiar nu înțelegem "indignarea" d-lui Nicolau, că doar părintele n-a avut copii ilegitimi cu soția unui camarad, ca pretinsul urmaș al Căpitanului, pe care îl proslăvește!

Veninul d-lui Mircea Nicolau devine inutil când mușcătura sa este în gol: "nenumăratele pagini fără aliniat nou" – posibil, din moment ce nu s-a apelat pentru tehnoredactarea textului la un Iacob Rumega, cum are dânsul în redacție.

Dl. Nicolau afirmă că incultura afectează grav blazonul lui Dumitrescu-Borșa din moment ce acesta nu știe că Romeo și Julieta nu sunt înmormântați la Verona. Râde clob de oală spartă, d-le Mircea Nicolau, eruditia dvs. vă joacă fește! Păi piesa celebră a lui W. Shakespeare este în fond o ficțiune romantică, personajele sunt imaginare. Știu că sunteți o persoană pudică, dar respectând adevărul, trebuie să vă spunem că, pentru a atrage turiștii din toată lumea, lângă celebrele arene române, în 1920, la o casă care avea felinar roșu (pardon!), s-au făcut renovări, s-a adăugat un balcon, și iată casa care are 83 de ani, nu cîteva secole, ca în piesa marelui dramaturg englez.

Lăsăm la urmă acuzația deosebit de gravă adusă de Dumitrescu-Borșa lui Horia Sima, cum că acesta ar fi intenționat să-l asasineze. În bulibășeala de argumente aduse de Mircea Nicolau firește că nu înțelegem nimic; nici vorbă, în opinia sa, de intenții criminale.

Să punem bomboniera pe colivă referindu-ne la articolul scris de Octavian Roșu intitulat "De la președinție pe Valea Prahovei" apărut în același număr al revistei "Permanență", în pag. 6-7. În rezumat, conținutul articolului se referă la modul în care a încercat Horia Sima să-l salveze de la moarte pe marele savant Nicolae Iorga deplasându-se cu mașina în județul Prahova. Prea târziu însă, la vesteala morții marelui cărturar a început să plângă (?), cîcă înțelegea justificarea asasinatelor de la Jilava (?), dar nu pe cea pentru asasinatul de la Strejnicul. Noaptea, la ora două, comandanțul însotit de Biris, Roșu și Stoicănescu a ajuns la Câmpina la vila Prefectului, pe nume Marin Stănescu, numit în funcție la dorința gen. Antonescu, ceea ce i-a atrăs antipatia elementelor legionare locale. Atât de mult, încât acesta era păzit de jandarmi pentru a nu fi asasinat! Prefectul a deschis cu frică ușa, dar văzând pe cine are în față, s-a luminat și cu ochii plini de lacrimi a spus: (redăm în intregime citatul)

"Vă mulțumesc domnule comandanță, vă mulțumesc. Vă datorez viață. Voiau să mă omoare și pe mine. M-au amenințat. Și după cele întâmplări ieri, mi-era frică. De aceea am făcut apel la paza jandarmilor și de aceea nu am deschis imediat. Credeam că sunt ei."

Dar cel căruia i s-a salvat viața avea și o scrisoare testament adresată comandanțului. O reproducem și pe aceasta:

"Domnule comandanță, am fost amenințat cu moartea de legionari. Vă rog să credeți că în scurtul timp în care am fost prefect de Prahova nu mi-am făcut decât datoria față de gen. Antonescu și față de Mișcare. Dacă mi se întâmplă ceva, vă încredințez soarta soției mele și a celor doi copilași ai mei."

Semnat Marin Stănescu"

Pe fondul acestor rânduri emoționante comandanțul a servit cafele, sandvișuri și... vin! (cum se poate?) Era de față și soția gazdei!

Deci prefectul, având viață amenințată de legionari, încredințea viața copiilor lui tocmai șefului legionarilor (!?) Fără alte comentarii pe marginea acestor fragmente pe care le-am reprodus integral.

Acuzațiile lui Dumitrescu-Borșa privind periclitarea vieții lui ar fi "fabulații", în schimb nu și a d-lui Marin Stănescu (care a fost salvat personal de vicepreședintele Consiliului de Miniștri)! Ceea ce era de demonstrat! Orice cititor normal îi va acorda încredere părintelui!

Scotând în evidență calitățile dvs. de intelectual, de bun cunoșător al fenomenului legionar, ușurința de exprimare, atât orală cât și în scris, vă sugerăm, domnule Mircea Nicolau, să scrieți o amplă lucrare privind Legiunea, cu precădere în anii 1940-1941, dar și după aceea. Să lămuriti unele "pete albe", cum ar fi:

De ce Traian Boeru nu a fost exclus din Mișcare, nici în noiembrie 1940 și nici în Germania, în timp ce Dumitrescu-Borșa da? (să nu veniți, vă rog, cu motivația neconformă cu linia legionară că s-a răzbunat moartea Căpitanului – cei care asasineză, trebuie să se prede)

Cine a fost Gheorghe Crețu, un as al pistolului cu "punct ochit, punct lovit", înțele fiind umane, aflat la numai 2-3 m distanță? (să nu veniți, vă rog, cu motivația tocică că ar fi fost agent comunist infiltrat ca să denigreze Mișcarea)

Cum Horia Sima știa, încă din 1943, că Axa pierduse războiul, de ce a făcut o întoarcere de 180°, în august 1944, oferindu-se să fie alături de aceasta când armatele sovietice erau la granițele Germaniei?

De ce aproape toată elita Căpitanului (cea care a mai rămas în viață) s-a dezis de pretinsul comandanț, mai devreme sau mai târziu?

Ce puteti spune despre congresul legionar de la Erding care l-a considerat pe Sima decăzut din orice funcție legionară și fără drept de a vorbi în numele Mișcării?

De ce "neobositul" "comandanț" nu a venit în Tara după decembrie 1989, așa cum au făcut alții? etc.

Și fiindcă vă place amănuntul, să precizați și ce a vrut să însemne în viziunea lui Horia Sima "Stalingradul în sens invers", cu care, din cele două divizii legionare (!) împreună cu Armata IV a gen. Avramescu, trebuia să prindă "într-un clește" și să distrugă puhoiul de armate rusești. Poate dvs. ati făcut armata la marină, cu gradul de miciman și de asta nu știi să evaluați în mod real efectivitatea unei divizii terestre care numără în jur de 10.000 de combatanți, pe când legionari abia eliberați din lagăr, complet neinstruiți, dacă numărau 300 de persoane. Poate era vorba de un clește de scos cuie, lucru perfect plauzibil.

Nimeni nu vă obligă să fiți filosof, om politic sau bun la toate. Dimpotrivă, mai degrabă tacerea e ca mierea: "dacă tăceai, filosof rămâneai". Căutând cu orice preț, la orice ocazie, să reliefați activitatea nefastă a lui Horia Sima ca una pozitivă, nu aduceți decât prejudicii unității atât de precare a Mișcării Legionare, putând fi numit, pe bună dreptate, un "cal troian intra muros".

Amenințându-ne cu degetul arătător și trasul de urechi, fiind atotștiitor în toate, ne vine în cap un proverb neaoș românesc, cel cu capra. Dar nu cu cea a vecinului, și nici cel cu capra, casa, iada și masa. Ci la cel cu capra care ține (scuzăți!) coada sus. Păcat că e răuoasă...

MONUMENTE ISTORICE ... PE TABULA RASA!

Poporul român a avut și încă mai are cultul personalităților. Cei cu părul alb își mai amintesc de revolta care i-a cuprins în februarie 1948, când taifunul nimicitor, pornit de la sediul Partidului Muncitoresc Român, a măsurat în două nopți la rând, cele mai impozante statui ale Capitalei, aflate pe axul principal Piața Brătianu – Piața Victoriei. Ni se umpluse sufletul de revoltă și ne întrebam uluiți „Cum e oare cu putință?”, când statuile celor mai mari oameni ai țării, adeverăate repere istorice în timp, statuia lui I.C. Brătianu, a lui Tache Ionescu, Lascăr Catargiu, a regelui Ferdinand, a regelui Carol I din fața Palatului Regal, au fost distruse, lăsând loc pavajului sau alelor pietonale. Cu nonșalanță și joscnică obrăznicie, dirigitorii comuniști ai vremii au șters omagiul adus de urmași pentru marile lor merite, spectacolul ingratitudinii mascându-l cu detestabilă lozincă roșie „Au fost aruncați la lada de gunoi a istoriei”.

Am rămas surprins în anii 60, când în prima deplasare peste hotare pe care am făcut-o în URSS, în marile orașe Moscova și Leningrad, am văzut puze de statui ale dinastiei Romanov! Țari ca Alexandru II, Nicolae I, Petru cel Mare, țarine ca Ecaterina I și II, care figurau în manualele de istorie ca exploataitori ai poporului, săngheroși și tirani, erau bine merci pe soclurile de granit sau de marmură. Explicația pentru această „anomalie” a fost simplă: la întrebările noastre ghidul a răspuns că toate aceste statui sunt opere de artă create de mari artiști, sunt *file din manualul de istorie al Rusiei, care nu pot fi rupte. Rușii nu și-au distrus monumentele nici chiar în numele ideologiei*.

După 1989 am călătorit foarte mult în Occident, chiar de două-trei ori pe an.

Vecinii noștri din apus, unguri, au găsit un mod original de a atrage turiști străini, înființând un parc în care au fost amplasate toate statuile din bronz și fontă ale personalităților comuniști sovietice și autohtone: nu le-au topit. Succesul a fost și este peste așteptări: zilnic mii de turiști din toată lumea vizitează parcul amuzându-se și făcând fotografii. Mai mult: aici se găsesc și câteva magazine care vând cele mai variate embleme comuniști ca afișe, din perioada în care lupta de clasă era necrătoare – redată sugestiv prin pumnul vânjos al muncitorului dat în capul capitalistului de acesta vede stele... verzi (nu roșii), insigne cu secera și ciocanul, statuete tip Oscar ale lui Lenin și Stalin; se pot cumpăra și rubăști (cămășile armatei sovietice), chipuri cu nelipsita stea, casete cu marsuri ale armatei „eliberatoare” etc. Cele mai multe fotografii le fac turiștii în fața unui individ mărunt și chel, cu glas pitigăiat – sosia lui Lenin.

Mai departe, în Austria, în centrul Venei, am văzut o statuie impunătoare înconjurată de jerbele de apă ale unei fântâni și de tufe de trandafiri roșii și albi, luminată feeric noaptea: era statuia ostașului sovietic, care intră obligatoriu în toate circuitele din această capitală, așa că zilnic zeci de autocare cu vilegiaturiști din toată lumea se opreau în fața ei. Un prieten român, stabilit de trei decenii în orașul valsului, cu care beam o bere pe terasa Hotelului Imperial mi-a spus, răspunzând la întrebarea mea, că statuia va rămâne pe soclu ei, vienezii făcând în acest sens o campanie de presă, fiindcă este un reper al istoriei postbelice a lor.

În Germania, la München, în centru, am băut o halbă de bere bavareză în celebră berărie Hofbrauhaus, veche de peste patru secole. Dar atracția pentru turiști nu o constituie clădirea în sine, un monument splendid de arhitectură veche, solidă, ci faptul că berăria este cunoscută în toată lumea ca berăria lui Hitler. Aici și-a început el activitatea politică, la sfârșitul celui de-al doilea deceniu al secolului trecut, aici și-a conceput discursurile și și-a încercat talentul de orator. Greu găsești, după-amiază și seara, un loc liber, deși clădirea este spațiosă, având câteva sute de locuri la mese. *Germanii nu ocultează adevărul istoric*.

În München am văzut, deși oficial nazismul este interzis, mici magazine care vindeau suveniruri specifice celui de-al doilea război mondial, ca decorații, cruci de fier sau timbre: o paletă impresionantă cu chipul celui care a declanșat războiul în care au pierit peste 10 milioane de oameni. O agenzie de turism avea un program inedit: „Pe urmele lui Hitler”. Se vizitau orașele: Berlin, Nürnberg, Berchtesgaden și altele. Dar excursia făcea „să-ți piu pofta în cui” fiindcă nu era accesibilă oricărui muritor, prețul fiind foarte mare (hotelurile nu erau de cinci stele, ci de... constelații!).

Mai departe, în Italia, la Venetia, în lagună, am putut admira un monument austriac de acun două secole, deși italienii și-au câștigat independența cu mari vîrsări de sânge în lupta lor cu cotropitorul habsburgic. Dar pe Canalul Grande am avut o strângere de inimă: lângă celebră Scuola Grande di San Rocco, la Academica, am văzut un afiș pe care scria doar atât: Mestrovic – sculptură, fără nici un alt detaliu. Numele lui, celebru în toată lumea, m-a înfricat profund, amintindu-mi cu cătă inconștientă autoritățile comuniști de la finele anilor 40 au dărămat un monument de inestimabilă valoare, statuia ecvestră a primului rege al României, Carol I, realizată de Mestrovic...

Dar aici, în Italia, la Roma, am văzut lucruri și mai interesante pe linia „fructului oprit” de la noi din țară. Mussolini, conducătorul țării, sinonim cu mareșalul Antonescu, este prezent la orice pas. În Piazza Venezia grupuri de turiști se fotografiază în fața balconului unde „Il Duce” electriza masele cu discursurile sale; cartierul Eru, construit de acesta, nu lipsește din nici un ghid turistic, deoarece, la cei peste 70 de ani pe care îl are, aici funcționează toate ministerelor țării; nu s-a gândit nimeni să

am cumpărat două brichete cu 3,20 euro bucata, pe care scrie „Vivere pericolosamente” („Să trăiești periculos”) și „Meglio vivere un giorno da leoni che cent anni da pecora” („Merită să trăiești o zi ca un leu decât o sută de ani ca o oaie”). Bineînțeles că pe ambele brichete se află și chipul lui Mussolini. Dar Mussolini este prezent și pe casetele video și pe cele audio, cu înregistrările discursurilor sale și pe calendarare care se vând în magazine alături de jucările Pokemon. *Italienii nu se intimidează și nu-și reneagă trecutul, chiar dacă alții o fac*.

Să nu omit: la Bologna am băut și un vin „Hitler”, cu 3,40 euro sticla; prețul indică clar că nu este un vin superior, dar vinul se vinde fiindcă pe etichetă apare mustața lui Hitler și lozinca: „Ein Volk, ein Reich, ein Führer” („Un popor, o țară, un conducător”). Bând licoarea ușor acrisoară, gândul m-a dus la vodca noastră Stalinskaia: ciudată asemănare!

În Spania, la numai 15 km de El Escorial se află Valle de los Caídos, monumentul comemorativ al lui Franco pentru cei căzuți în războiul civil din anii 1936 – 1938, ulterior devenit propriul său mormânt. Un număr de 40 000 de soldați comuniști și naționaliști sunt înmormântați aici, mormintele aflându-se chiar sub crucea masivă, înaltă de 150 m, ce poate fi văzută din orice parte, de la o distanță de câteva mile. *Spaniolii își respectă trecutul de lupte*. și iar gândul mă duce înapoi în țară, la cei asasinați din ordinul lui Gheorghiu Dej: unde or fi oare înmormântat Iuliu Maniu? dar unchiul meu, decedat în anii 60 la Gherla?

Iubitor de călătorii, am ajuns și la capătul lumii, în insulele Hawaii, la Honolulu. Aici, obiectivul principal turistic, alături de celebra plajă Waikiki, este și monumentul Pearl Harbour, inedit: vasul de război „Arizona” bombardat de japonezi în dec. 1941 nu a fost scos la suprafață și transformat în fier vechi, ci constituie un loc de reculegere pentru orice vizitator (nu numai pentru americani). De pe o punte suspendată se vede clar epava crucișătorului aflată sub apă, se aude o muzică funebre, pe peretei din marmură sunt inscripționate cca 4 000 de nume ale celor care au pierit în focul nimicitor al bombardierelor, la difuzoare se aude declarația de război a președintelui Roosevelt, se vând ziare din data de 6 dec. 1941 (xerox), cărti, caseți video. *Americanii își respectă eroii*. și iar m-am gândit la noi, la generalii români închiși (și morți) în lagăre pentru „crima” de a lupta pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei.

Dar și aici, ca și la München, o excursie este pentru cei cu buzunarele pline de dolari: mă refer la excursia în Micronezia, în insula Chuuk. Vă spune ceva acest nume? Desigur, nimic. Dar pe această minusculă insulă din inimă Oceanului Pacific s-au dus teribile lupte în vara anului 1943: peste 100 de bombardiere americane au atacat prin surprindere o puternică flotă japoneză ancorată în golf (peste 50 de vase de război); aceasta a fost distrusă, dar și prețul plătit a fost mare, circa 30 de suprafonăretele americane fiind doborăte. Bilanțul victimelor japoneze: câteva mii, iar al celor americane: câteva sute. Există două monumente funerare, unul japonez și altul american, unde vizitatorii depun jerbele de flori. Dar atracția nr. 1 o constituie vizitarea epavelor din ocean. Cum? Toti cei care vor să viziteze trebuie să fie înătării subacvatici; în apa clară se văd toate vapoarele și avioanele, mai ales că acestea sunt numerotate cu grija, descoperirea lor fiind facilă. Cine nu are bani, ca subsemnatul, își poate cumpăra de la Honolulu tricouri pe care sunt imprimate numele vapoarelor scufundate și „poreclele” avioanelor, americanii fiind maestri în această privință.

Dar să revenim în România. După o lungă perioadă în care interpretarea istoriei, fortată de vremuri și metehne, a schimonosit sau a eludat realități, astăzi am avea posibilitatea să aducem în fața iubitorilor de istorie și a tineretului, pagini și portrete de altădată, în culorile lor reale sau cât mai aproape de adevăr. Dar de ce nu și statui? În ultimii 13 ani nu s-a construit în București nici una, ba s-au mai și dărămat. „Intrarea în Europa” nu se face cu pierderea demnității naționale și nici cu negarea sau neglijarea principalelor evenimente istorice: nu mai vorbim cu frică, prin colțuri de biserică, dar dacă ne hotărâm să fim mai ferici suntem acuzați de naționalism, chiar de extremism. În Parlamentul României s-a datordonanță „de urgență” pentru interzicerea simbolurilor aşa-zis „fasciste”, dar dl. Răzvan Teodorescu s-a opus cu îndârjire interzicerii emblemelor comuniști. (Două „mici” diferențe între fascism și comunism ar fi, printre altele, că fascismul n-a confiscat proprietatea, pe când comunismul da, că fascismul nu și-a asasinat propria cetățeni, pe când comunismul da, numai Stalin omorând tot atâtaia oameni cătă au pierit în primul război mondial.) Bustul mareșalului Ion Antonescu, conducătorul României între 1940 – 1944 a fost dat jos în Capitală și în două orașe ale țării, dar agentului KGB, Emil Bodnăraș, i se va ridica o statuie în satul natal din Bucovina, în viitorul apropiat, fiindcă așa doresc autoritățile locale. Unde este imparțialitatea?

Nu a existat decât un singur monument legionar, la Casa Verde din București. Noi, mausoleul ridicat lui Ion Moța și Vasile Marin, luptători pentru creștinism, împotriva bolșevicilor, dar a fost ras de pe fața pământului, ca o primejdie mortală pentru viitor. Mă întreb ce ne împiedică să punem o modestă placă de marmură în locul respectiv, sau la cimitirul din Predeal, unde dorm legionari împușcați de autorități în 1939, fără nici măcar un simulacru de judecată, sau pe locul fostelor închisori și lagăre de la Râmnicu Sărat, Miercurea Ciuc și Vaslui, unde au fost mitraliați legionari. Se cer două lucruri, esențiale însă: inițiativă și mai ales, curaj!

șteargă numele de „duce” de pe aleile și coloanele stadionului olimpic

Calendar legionar

Aniversarea nașterii lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul

Moto:
"Nu eu, ci Iisus și Căpitanul în mine."
Ioan (Nelu) Rusu

Legionari din țară și din exil aniversăm, modest, 104 ani de la nașterea la Iași, la 13 septembrie 1899, a lui Corneliu Zelea Codreanu, supranumit CĂPITANUL, suflet mare, înțemeitor Legiunii "Arhanghelul Mihail" la 24 iunie 1927 - actul de naștere al Mișcării Legionare, școală de educație pentru înnoirea spirituală a omului și Națiunii în duhul lui Iisus și în duhul Căpitanului și de luptă politică pentru mai binele ei.

Evocăm în câteva cuvinte inegalabila lui personalitate de mare educator spiritual și vizionar politic creștin, cum nu a mai fost altul în istoria omenirii creștine, precum și faptele din scurta și chinuită sa viață dăruită jertfă Neamului și lui Iisus Hristos.

Profilul spiritual și politic al Căpitanului iubit și venerat de legionari ca un sfânt, și de profesorul Nae Ionescu ca un al doilea Hristos venit pentru măntuirea Neamului, va reieși din prezentarea scurtă ce urmează.

După 10 ani de luptă politică (1927-1938) cu răniți, morți și mii de arestări de legionari, dar și cu victorioasa biruință în alegerile din 1937, Căpitanul, adânc îndurerat de jertfa Moța-Marin și informat că regele Carol al II-lea și camarila lui, din care facea parte prof. Iorga, devenit consilier regal, pregătea o săngeroasă prigoană de exterminare a sa și a Mișcării, prin circulați către legionari le ordonă să nu răspundă provocărilor nelegiuite ale autorităților, dărind cu bucurie jertfa care li se cere pentru Neam și Legiune.

Astfel Căpitanul ridică linia de luptă eroică pământească a Mișcării Legionare, violentă până atunci - în dreaptă și legitimă apărare, la înălțimea liniei de luptă cerească a Bisericii, însușindu-și de la aceasta, pentru totdeauna, non-violența și martirul, singura armă creștină și pentru biruința Legiunii, așa cum a fost pentru Biserică după 300 de ani de martiriu, desăvârșind fundamentalul creștin al Mișcării Legionare.

După arestarea Căpitanului la 17 aprilie 1938, dispoziția lui de non-violență și liniște totală, repetată și din închisoare, a fost nesociabilă de elemente irresponsabile; agitații sterile și violențe au început, oferind prilejul mult așteptat pentru dezlănțuirea cumplitelor prigoane care a urmat.

Căpitanul a fost asasinat la 30 Noiembrie 1938.

Anul următor, la 21 septembrie 1939, el a fost răzbunat de către legionari, răspunzându-se la răul asasinilor tot cu rău, izvorul tuturor nenorocirilor și, ce este mai grav, s-a incălcăt cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos.

Se știe ce a urmat și căt sânge legionar s-a vîrsat, pierind aproape toată elita Căpitanului zidită de el după sufletul lui mare și sfânt.

Un capitol dureros al istoriei Mișcării Legionare s-a încheiat definitiv. Ce a urmat, fără Căpitan, a fost cu totul ALTCEVA.

Azi, puțini căti am supraviețuit din lungi și neînchipuite prigoane, suntem dezbinăți. Ce va mai fi, numai Dumnezeu știe. Suntem în mâinile Lui. Doamne, ai milă de noi !

CĂPITANUL

Erou neocosmogon predestinat, cum îl definește Faust Brădescu într-o declarație lui cu același titlu, a intrupat voința divină în lupta dintre Bine și Rău ca un trimis al Sâu în pragul mileniului III, pentru înnoirea morală creștină a neamului românesc și a umanității, în luptele politice fără scrupule.

Crezul lui politic: România înnoită, "frumoasă și ascultătoare de Dumnezeu", cum o dorea și Moța, cetatea a luminii cerești, adevărului și dreptății.

Crezul lui spiritual: "Omul nou" de credință și caracter, luptător pentru mai binele neamului său legionar, care să-și biruască mai întâi puterile răului din el însuși și mai apoi din lume, vor renăște cândva, și omul nou și țară nouă, din ascultarea lui Iisus și a Căpitanului.

Politica pentru Căpitan însemna religie, având ca izvor de inspirație Evanghelia - pentru soluții creștine în problemele politice, economice și sociale, și, mai presus, pentru călăuzirea neamului spre felul final, cel mai înalt: "INVIEREA".

Căpitanul nu-i dorea neamului nostru numai bunăstare economică, Adevăr și Dreptate, ci și Mântuire.

Legiunea este totul: este punctul de plecare al Mișcării Legionare și actul ei de naștere, revoluție interioară și politică, oastea Arhanghelului Mihail, oastea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Căpitanul rămâne pentru totdeauna eroul legendar în istoria acestui neam, prin lupta cu puterile intinericului, din 1919 (pădurea Dobrina) și până la asasinarea sa din 1938.

Veacurile viitoare vor recunoaște că dintre filii neamului românesc nu s-a născut unul care să-l fi iubit cu adevărat, până la sacrificiul suprem, cum a făcut-o Căpitanul.

Plecăt din lume cu trupul, Căpitanul este prezent cu duhul său până la sfârșitul vremii, în fruntea celor rămași și a celor ce vor veni după el.

El trăiește în inimile legionarilor săi. Este viu spiritual, și va fi căt va dăinui neamul românesc, din mijlocul căruia mereu se vor naște, din învățătură sa, decenii după decenii, veac după veac, tinere viârstare de elită legionare care vor urma pe drumul Golgotei românești, pe care a mers el spre invierea de mâine a României legionare, ascultătoare de Dumnezeu.

"Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede" (9, 24 Marcu).

"Credeți, camarazi, ne lasă scris testamentar Căpitanul, din orașe, de la sate, din munte și din câmpii, în viitorul legionar al României, pe care nici ura, nici uneltirea vicleană și nici moartea nu-l pot împiedica".

Amin.

Căpitanul: erou și martir, actual și etern prin ideile sale nemuritoare, model de trăire în viață politică a unui neam, în istoria omenirii.

Senatul Mișcării Legionare
Ioan (Nelu) Rusu

Comemorarea masacrării elitei Căpitanului

Nu suntem împătimiți ai parastaselor – aşa cum au insinuat unii și alții de-a lungul timpului, nu trăim în trecut, dar istoria se repetă și cei care nu învață din greșelile trecute sunt condamnați să le retrăiască. Mai precis: cei care n-au reacționat la asemenea monstruozitate, care nu s-au încumetat măcar să protesteze împotriva celor care comiteau asemenea abuzuri și crime, au căzut ei înșiși victime propriei dorințe de compromis cu orice preț, câțiva ani mai târziu. Să fi fost doar întâmplare? Poate! "Dar Dumnezeu vede și va răsplăti!"

Erau oare studenți, elevii de liceu din Frățile de Cruce care au fost împușcați de-a valma, niște infractori periculoși și intratabili? Dar preotii ortocșii împușcați în odăjdii? Dar toți acei tineri avocați, medici, ziariști, profesori, să fi fost un pericol pentru țară? Atunci de ce nu au fost judecați și condamnați la moarte? De ce au fost scoși din case și împușcați la marginea de drum? Se prefigura oare ceea ce avea să se întâpte doar câțiva ani mai târziu, dar de data aceasta, călăii din 1939 devenind ei înșiși victime ale comuniștilor? Dar diferența de substanță e copleșitoare: legionari au murit cântând, cu icoana Arhanghelului și speranța Învierii, iar călăii lor au murit tremurând pentru un mic avantaj material (i-o fi ajutat mai mult în clipa morții)?

Și, măcar, pericolul a fost îndepărtat? Istorica ne demonstrează contrariu! Suite de dezastre pentru România abia începuse și a continuat vreme de mai bine de jumătate de secol! Logic, deci, legionarii să fi fost pericolul?!

Trupurile neînsuflețite expuse în piață publică au avut rol educativ pentru copiii din școli aduși cu forță să privească? Pare-se că da: în 1948 parte din acei copii a plecat cu arma în munte, hotărâtă să moară cu arma în mâna decât să urmeze calea de dezumanizare, parte din acești copii a devenit coada de topor cu care s-a lovit timp de 45 de ani în întreg poporul român.

Nu putem să nu amintim de sutele de naționaliști creștini români care au fost asasinați într-o noapte, fără măcar un simulacru de proces, trupurile lor mutilate fiind expuse în piețele publice timp de două zile (și astăzi într-o țară oficial ortodoxă), mai ales acum, când se discută atât de insistent despre drepturile omului, despre justiție și adevăr istoric. Despre victimele comunismului s-a scris în mai toate publicațiile (deși nu îndeajuns), au fost realizate filme documentare, dar despre cei mai dărji luptători împotriva comunismului, legionarii, s-a evitat a se aminti, iar când totuși, prin forță împrejurărilor, s-a ajuns la acest subiect, calomniile și injuriile la adresa lor au acoperit orice încercare de lămurire a opiniei publice.

Acum, când timpul, țărâna și tăcerea veșniciei s-au așternut peste chinul legionarilor îmbarcați în corabia de lumină verde a Căpitanului, aprindem candela umilită la căpătâiul lor, convinși că neamul care poate da asemenea fi, măcar la câteva sute de ani, nu va pieri niciodată! Parafrându-l pe Căpitan, neamul nostru n-a trăit prin milioane de robi care s-au plecat tuturor, ci prin Horea, Avram Iancu, Ștefan, prin sutele de mii de țărani și boieri care au dus mai departe flacără moștenită din străbuni; și care, indiferent dacă înving sau nu, rămân nemuritori.

La 21 Septembrie 1939, ora 13, un grup de 9 legionari a împușcat pe ministrul asasin Armand Călinescu din ordinul căruia au fost ucisi Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 legionari fruntași la 30 Nov. 1938, plus alte câteva zeci de legionari în perioada dec. 1938 - iulie 1939.

- Iată compoziția echipei Miti Dumitrescu
1. Dumitrescu Miti (student la Drept)
 2. Ionescu Ion (student)
 3. Isaia Ovidiu (fotograf)
 4. Moldoveanu Ion (student)
 5. Paraschivescu Gheorghe (student)
 6. Popescu Cezar (student)
 7. Stănculescu Marin (mechanic)
 8. Popescu Traian (student)
 9. Vasiliu Ion (desenator)

S-au predat de bună voie autorităților. Au fost schinguiți și duși în piață Elefterie, unde pe loc și fără nici o judecată au fost masacrăți, iar trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii vreme de trei zile. Copiii de școală și elevii de liceu au fost aduși să vadă cadavrele.

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 marea majoritate a legionarilor închiși în lagăre și închisorii au fost împușcați de autorități, iar din fiecare județ au fost prinși și împușcați pe stradă doi sau trei legionari!

Trupurile neînsuflețite au fost expuse timp de două zile în piețele publice și populația a fost adunată la "spectacol"!!

Atunci a fost asasinață 90% din elita legionară a CĂPITANULUI (90% din cadrele de concepție și conducere).

Pretextul asasinării lor a fost dat de împușcarea lui Armand Călinescu în ziua precedentă (21 sept. 1939) de către echipa de legionari condusă de Miti Dumitrescu, ca așa-zise represalii împotriva Mișcării Legionare, pentru că primul ministru fusese împușcat de legionari.

Masacrul elitei legionare a fost "răzbunarea" Statului împotriva întregii Mișcări Legionare, împotriva unor persoane fără nici o vină, pentru fapta a nouă legionari care se predaseră și fuseseră deja schinguiți și omorâți fără proces; dar Statul nu are voie să se răzbune, el trebuie să aplice justiția; în nici o țară din lumea civilizată nu poate fi masacrată o grupare politică de sute de oameni pentru vina câtorva persoane care, de altfel, și-au recunoscut inițiativa și vina și s-au predat de bunăvoie. Deci, putem afirma fără rezerve, conform normelor juridice în vigoare, că au avut loc REPRESALII COLECTIVE ÎMPOTRIVA MIȘCĂRII LEGIONARE.

NOTE:

1) Legionarii din lagăre erau detinuți administrativ, fără proces și fără sentință de condamnare;

2) Legionarii din închisorii fuseseră condamnați de Stat la un număr de ani de detenție, nu la moarte; conform sentinței definitive, după ispășirea pedepsei, trebuiau să fie eliberați (nu erau condamnați pe viață);

3) Oricum, atât legionarii din lagăre, cât și cei din închisorii erau, conform legilor, sub ocrotirea Statului;

4) Statul nu putea dispune discrețional de viața lor, ca dovadă faptul că nu putuse să-i împuște, în loc să-i închidă; - în lagăre erau închiși legionari fără nici o condamnare (în timp ce în închisoare se aflau legionari condamnați cu simulacru de proces din 1938, care de altfel, a și fost rejuudecat în 1940, iar legionarii achitați post-mortem).

- lagările constituiau pedepse administrative pentru oponentii dictaturii carliste. Statul - reprezentat prin Carol al II-lea - nu reușise să le găsească oficial nici o vină, nici măcar nu se străduse să insceneze vreun proces (de aceea se aflau în lagăre, iar nu în închisorii), și totuși nu numai că i-a închis, dar i-a și împușcat, deși erau practic, sub paza lui.

Redactia

LEGIONARI ASASINAȚI LA ÎNCHISOAREA DIN RÂMNICU SĂRAT

1. Clime Gheorghe (inginer silvic, licențiat în Drept, comandant legionar al Bunei Vestiri, șeful Partidului "Totul Pentru Țară")
2. Cantacuzino Alecu (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri, șeful Corpului Moța - Marin)
3. Totu Nicolae (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri)
4. Tell Alexandru Cristian (avocat, comandant legionar)
5. Furdui Gheorghe (doctor în teologie, comandant legionar, fostul președinte al studențimii române din 1935-1936)
6. Dobre Bănică (economist, comandant legionar al Bunei Vestiri)
7. Polihroniade Mihail (avocat, ziarist, comandant legionar, fostul șef legionar al garnizoanei București)
8. Craja Paul (medic, comandant legionar)
9. Simulescu Sima (profesor, comandant legionar, șeful legionar al sect. III București)
10. Apostolescu Gheorghe (comerçant, comandant legionar)
11. Istrate Gheorghe (economist, comandant legionar, șeful Frăției de Cruce pe țară)
12. Banea Ion (avocat, medic, comandant legionar, șeful legionar al regiunii Ardeal)
13. Serafim Aurel (inginer, comandant legionar, șeful legionar al sect. II București).

LEGIONARI ASASINAȚI LA SPITALUL MILITAR DIN BRAȘOV

1. Cotigă Traian (avocat, comandant legionar, fostul președinte al studențimii române din 1934-1935)
2. Ionică Eugen (inginer, asistent universitar, comandant legionar, șeful asociației "Prietenii Legiunii")
3. Șiancu Emil (ofițer invalid din primul război mondial, avocat, comandant legionar, șeful legionar al jud. Cluj)
4. Pihu Grigore (economist, comandant legionar, șeful legionar al jud. Durostor - Cadrilater)
5. Şușman Iuliu (funcționar, șeful Corpului Muncitoresc Legionar București)
6. Herghelegiu Ion (avocat, comandant legionar-ajutor, șeful legionar al jud. Neamț)
7. Proca Gheorghe (funcționar, comandant legionar-ajutor).

Când un legionar ce se afla în vreo închisoare, prin baciurile poliției sau în vreunul din lagările de concentrare, era total sleit de boală sau de răul tratament, când adică era cu un picior în groapă, abia atunci era dus într-un spital.

În această situație se găsea acest grup de camarazi internați în spitalul Militar din Brașov, în acea noapte de sălbatică furie au fost treziți din somn și, aşa bolnavi cum erau, au fost încărcați într-un camion și duși în direcția Râșnov.

Lângă o pădure mașina se oprește. Bolnavii sunt dați jos. Trupurile lor istovite au fost legate cu funii cum ai lega un snop de grâu și-apoi asasinați.

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE DE LA MIERCUREA CIUC

1. Bene Constantin (funcționar CFR, șeful Frăției de Cruce Caransebeș)	23. Miter Ion (student)
2. Bîrîș Ovidiu Gh. (avocat)	24. Noaghea Virgil (student)
3. Borzea Titus (student)	25. Nuțiu Aurel (student)
4. Buhai Vasile (student, comandant legionar-ajutor)	26. Pavelescu Gheorghe (avocat)
5. Cioflec Marius (student)	27. Popa Tiberiu (student)
6. Comițic Ștefan (funcționar, șeful Corpului Muncitoresc Legionar Oradea)	28. Popescu Marin (student)
7. Coman Constantin Cozmin (student, instructor legionar)	29. Popescu Barbu Anton (funcționar)
9. Constantin Gheorghe (student, șeful Centrului Studențesc Timișoara)	30. Prodea Nicolae (muncitor)
10. Constantinescu Dumitru (medic)	31. Rădulescu Virgil (ziarist, comandant-ajutor)
11. Corbeanu Vasile (student, instructor legionar)	32. Raicu Constantin (licențiat)
12. Dobrin Liviu (medic)	33. Stamate Constantin Eugen (medic)
13. Dorca Afilon (teolog, instructor legionar)	34. Stegărescu Contantin (economist)
14. Dugaru Dumitru (subinginer)	35. Strugaru Nicolae (avocat, comandant-ajutor)
15. Enescu Ioan (funcționar)	36. Susai Vasile (licențiat)
16. Felecan Vasile (meseriaș)	37. Teodorescu Gheorghe (sculptor)
17. Filipov Vasile (licențiat)	38. Tiponuț Gheorghe (elev, șeful Frăției de Cruce Bihor)
18. Gârcineanu Florin (ofițer)	39. Todan Coriolan (student)
19. Grama Iosif (student)	40. Ungureanu Cornelius (licențiat în Litere)
20. Iordache Nicoară (asist.universitar, comandant legionar)	41. Ursu Ion (student)
21. Macoveschi Ion (desenator)	42. Vasiliu Ion Galus (locotenent)
22. Micu Augustin (inginer, asistent universitar)	43. Vilmos Adam (muncitor)
Mincă Ilie (elev la Școala Militară)	44. Zanche Petre (ziarist)

În acea noapte săngheroasă, 44 legionari au fost treziți din somn și strigați de pe o listă de către un ofițer. Li s-a cerut să se pregătească repede că trebuie să plece în alt lagăr.

În fața porții de sărmă ghimpată s-a format coloana. La lumina lămpăselor au fost legați unul de altul de mâini cu funii. De jur împrejur încercuți de agenții-călăi pornesc spre drumul jertfei lor suprême.

Înainte de ieșirea din lagăr lordache Nicoară, cel mai iubit de toți pentru necuprinsa dragoste și bunătate ce revârsa în jurul lui, spune un «Tată Nostru». Apoi convoiul se pune în mișcare, cei rămași între sărme însoțindu-i cu privirile călăuzite în noapte de lumina lămpăselor.

Între tufările din apropierea lagărului îi aștepta mitraliera. Aci începu să se spună o altă rugăciune. Mitraliera însă n-a lăsat-o să se sfărsească. Cei 44 flăcăi-legionari-români se prăbușesc, unul peste altul, cu rugăciunea pe buze. Unul din ei mai putu striga într-o ultimă suflare: *Trăiască Legiunea și Căpitänul!*

Liniștea noptii, după incetarea mitralierei, mai fu tulburată de câte un foc de pistol al călăului agent care tragea în acei care încă nu încetaseră de a respira.

Trupurile lor au fost lăsate pe loc două zile, timp în care lumea să vină să le privească. După două zile au fost ridicați și îngropăți în satul apropiat, Toplița.

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE VASLUI

1. Antoniu Ion Păsu (avocat, comandant legionar-ajutor)
2. Belgea Ion (avocat, comandant legionar)
3. Boboc Constantin (student)
4. Borzea Virgil (student)
5. Bujgoli Spiru (student, comandant legionar)
6. Busuioc Ion Călin (inginer agronom)
7. Calapăr Mihai (student teolog)
8. Cărdu Valeriu (ziarist și poet)
9. Clime Traian (funcționar)
10. Comănescu Nicolae (student)
11. Danilescu Zosim (licențiat)
12. Dobre Ion Radu (muncitor STB)
13. Dorin Constantin (student)
14. Gârcineanu Victor Puiu (avocat, comandant legionar)
15. Goga Mircea (student)
16. Maricari Nicolae (locotenent)
17. Moraru Alex. Bubi (student, instructor legionar)
18. Motoc Mircea (student)
19. Nicolicescu Gheorghe (inginer, instructor legionar)
20. Popescu Spiru (student, comandant legionar-ajutor)
21. Popescu Vasile (licențiat)
22. Recman Gogu (student)
23. Roșianu Petre (inginer, director la Nitrogen-București)
24. Spânu Iordache (licențiat, comandant legionar)
25. Stahu Teodor (avocat, șeful legionar al jud. Maramureș)
26. Șola Stavri (student)
27. Șupilă Polisperhon (student)
28. Teohari Mircea (student)
29. Tucan Boris (student, instructor legionar)
30. Tudose Teodor (avocat, comandant legionar, șeful legionar al jud. Iași)
31. Volocaru Gheorghe (funcționar)
32. Zus Radu (student)

În lunca din fața clădirii lagărului Vaslui, în acea noapte de sânge și moarte, sunt duși acești 32 legionari, în ultimul lor drum ce mai aveau de pășit în această lume și în această țară, atât de iubită de ei.

Legați unul de altul cu funii de mâini, încunjați de cei puși să-i asasineze, sunt scoși din lagărul împrejmuit cu două rânduri de sărmă ghimpată și duși spre locul unde îi aștepta moartea.

Sublocotenent-jandarm Cinghită, care mânuia mitraliera, începe să-i rostogolească de-a valma, unul peste altul. Lui Tudose Teodor gloantele îi tăie manile. Simțindu-se deslegat de legătura comună mai are încă putere să fugă. Dar unde? Din urmă îl ajung călăii, îl împușcă din nou și-apoi îl aruncă peste ceilalți cămarazi.

Vreme de două zile trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii. Dascălii primeau ordin să aducă pe rând școlile de copii ca să privească pe acești feciori transformați într-un morman de cadavre. Tinerele văstare plângău și li se făcea rău văzând acest spectacol. Astfel voiau călăii să imprime teroarea în inima Tânără a elevilor.

După două zile abia, cadavrele au fost îngropate în cimitirul de animale din Vaslui.

LEGIONARI ASASINAȚI PE TOT CUPRINSUL ȚĂRII 21/22 SEPTEMBRIE 1939

Politia și unitățile de jandarmerie din toate județele au primit, în aceeași noapte, ordinul să arresteze și să execute imediat, în locuri publice, câte trei legionari.

Ordinul preciza că, în lipsa celor indicați pe listă, vor fi execuții oricare alții, pentru a completa numărul, ceea ce s-a și produs în câteva județe.

- 1) Arad: Măduță Ioan (avocat, comandant legionar-ajutor)
Bulboacă Ilie (șef legionar de plasă)
Jucan Ilie (agricultur)
- 2) Argeș: Pielmuș Ioan (ofițer)
Olteanu Vasile
Amzăr Traian (țăran)
- 3) Bacău: Condopol Mircea
Mandaste Alexe
Antonovici Constantin (student)
- 4) Bălți: Condratiuc Alexe
Ursache Victor
Gherman Ioan
- 5) Bihor: Cozma Lazăr
Jude Dumitru
- 6) Botoșani: Iftimiuță Vasile
Grigoriu Mihail
Mancos Gheorghe
- 7) Brăila: Babătă Ion Teodor (șef Corp Muncitoresc Legionar Brăila)
Udrea Ioan
- 8) Brașov: Faur Ioan (profesor)
Bordeianu Ioan (inginer, comandant legionar)
Lehaciu Nicolici Nicolae
Papacioc Radu
- 9) Buzău: Voinea Constantin
- 10) Caliacra: Caranica Petre (student)
Popescu Hristu (țăran)
Cavachi Dumitru (student)
- 11) Câmpulung: Irimiciuc Valerian (cojocar)
Tăranu Traian
Cozan Luchian
- 12) Caraș: Borzac Lazăr (muncitor)
Băleanu Ioan (funcționar)
Cerbu Iancu
- 13) Cernăuți: Pisarcic Silvestru
Regwald Francisc
Motoliuc Ioan
- 14) Cetatea Albă: Viădău Ioan
Păucă V. Dumitru (revizor școlar)
Cuzoglu Damian
- 15) Ciuc: Duma Iosif (profesor, comandant legionar)
Caranica Ioan
Mirea Ilie
- 16) Cluj: Cuibus Petre
Eremia Nicolae
- 17) Constanța: + Chivu Ion (preot, șeful legionar al județului)
Chiriazi Constantin (funcționar)
+ Mocanu Ioan Stoica (preot)
+ Secăreanu Ioan (preot)
- 18) Covurlui: Popa Costăchel
Croitoru Tudor
Potolea Spiru (ofițer invalid de război)
- 19) Dâmbovița: Nițescu Petre
Lungu Ion (învățător)
Gălmeanu Ion (student)
- 20) Dolj: Hozarlescu Ilie
Poenaru Ilie
Ştefanache Ioan
- 21) Dorohoi: Surugiu Gheorghe
Barbu Gheorghe
Honceru Ion
- 22) Durostor: Nastu Cola (țăran, instructor legionar, primar de sat)
Măngăniță Costică (țăran)
Memu Nișa (țăran, instructor legionar)
- 23) Fălticeni: Codreanu Zelea Ion (inginer, fratele Căpitănlui)
Nicolae Emil
Croitoru Vasile
- 24) Gorj: Șerban Constantin
Munteanu Gheorghe (căpitan)
+ Motomanca Grigore (preot)
- 25) Hotin: Dobuleac Vasile
Dubovinschi Teodor
Soroceanu Dumitru Iacob
- 26) Hunedoara: Popa Petre (muncitor, instructor legionar)
Cornea Gheorghe
Sârbu Nicolae
- 27) Ialomița: Manolescu Ioan Gheorghe
Constantinescu Costel
Badea Traian
- 28) Iași: Dănilă Nicolae (licențiat)
+ Miron Leonid (preot, instructor legionar)
Bagdad Elena (curieră Căpitănlui)
- 29) Lăpușna: Diaconescu Vasile (colonel invalid război, senator)
Florescu Sergiu (ziarist, comandant legionar)
Palamarciuc Ion
- 30) Maramureș: Butnaru Ioan
Chirărliță Dumitru
Beldioan Mircea (student)
- 31) Mehedinți: Gheorghiu Victor (șeful garnizoanei Turnu Severin)
Geacu Hristu Petre
Gheorghevici N
- 32) Mureș: Rusu Iacob
Palotaș Francisc
Pădureanu Nicolae
- 33) Muscel: Nerasan Ioan (avocat)
Stancu Ioan

- 34) Năsăud: Tonea Simion
 Girigan Cornel
 Tolan Alexandru
 35) Neamț: Malinici Nicolae
 Avădanei Vasile
 Vasile Puiu
 36) Olt: Găman Florian (elev)
 Mânu Dumitru (student)
 Preda Gheorghe
 37) Orhei: Zalupcescu Grigore
 Mocanu Andrei
 Răileanu Naum
 38) Prahova: Cojocaru Alexandru (comandant legionar-ajutor)
 Filip Dumitru
 39) Putna: State Vasile
 Voinea Nicolae
 Marin Petre
 40) Roman: Creangă Vasile (elev)
 41) Romanăti: Nicolescu Gheorghe
 Oprovici Horia
 42) Sălaj: Burcaș Augustin (avocat)
 43) Satu Mare: Bozântan Victor
 44) Severin-Lugoj: Gălescu Nicolae (curelar)
 Ghidă Gheorghe (muncitor)
 Sărbu Damaschin
 Matici V. Marin (croitor)
 45) Soroca: Levizchi Ștefan (elev)
 Știucă Boris
 Criclovci Azare

- 46) Suceava: Răuț Ioan
 Gemeniuc Ioan
 Jitaru Spiridon (student)
 47) Târnava Mică: Bârză Gheorghe
 Pruș Ioan
 Codrea Nicolae
 48) Tecuci: Căsăneanu Gheorghe
 Teodorescu Spirache
 Baciu Vasile (student, instructor legionar)
 49) Teleorman: Abajiu Dumitru (comerçant, șef legionar de plasă)
 Cristea Aristotel
 Toader Dumitru (comerçant)
 50) Tighina: Heidenrecz Vladimir
 Căldare Constantin
 Caragancev Ion
 51) Timiș Torontal: Udrea Toader (croitor)
 Dragomir Gheorghe (șofer)
 Cocora Alexandru
 52) Trei Scaune: Lascăr Gheorghe (inginer)
 Vrânceanu Gheorghe
 Caranica Enache (licențiat)
 53) Turda: Cucerzan Constantin
 Nichita Augustin (măcelar, comandant legionar-ajutor)
 Tcaciuc Toceanu Ghiță (student)
 54) Vâlcea: + Nicolaescu Aurel (preot)
 + Diaconescu Dumitru (preot)
 Vasilescu Nicolae (tâmplar)

Din acest tabel se observă că au fost uciși în masacrul din noaptea de 21/22 septembrie 1939 chiar și preoți și ofițeri invalizi din primul război mondial.

Nici măcar elevii de liceu nu au fost crutați din acest masacr.

Din multimea de frați de cruce care s-au găsit antrenați în vârtejul acesta și au fost asasinați, murind pentru Cruce și pentru țară, dăm evocarea a două victime:

Florian Găman - elev în clasa a IV-a la Liceul Radu Greceanu din Slatina Olt, în vîrstă de 15 ani, copil al unui plutonier activ din regimentul 3 Olt, tot din Slatina.

La 22 septembrie 1939 a fost luat de acasă de poliție, dus pe malul Oltului, împușcat și lăsat acolo. Nu murise însă. S-a târât cum a mai putut până în apropierea unor case. A fost găsit de un om, care i-a anunțat părintii. L-au luat și l-au dus la spitalul din oraș, unde doctorii au spus părintilor că ar fi putut să trăiască, dacă i s-ar fi făcut o transfuzie de sânge. A aflat poliția, care a intervenit și n-a permis să i se facă transfuzia. Copilul a murit. A fost îngropat în cimitir, dar fără preot, în schimb, poliția i-a pus la mormânt o placă cu inscripția faimoasă care, în acele zile, se putea citi în aproape toate județele din România: „Așa vor fi pedepsiți toți trădătorii de țară!“ Florian Găman a fost și el un „trădător“ (?!) Persoane „necunoscute“ i-au dezgropat trupul și l-au aruncat în apele

Oltului. Valurile l-au trecut în județul Romanați unde l-au „scos la mal“. L-au găsit niște țărani și l-au îngropat pe furiș. Vesta de cele întâmplări ajunse și până la ei, pentru că între ei și Slatina nu era decât podul de peste Olt. (relatăre de doctor Șerban Milcovăneanu, președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români în perioada 1937-1940)

Vasile Creangă – elev, ucis la Roman în noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Și aici, ca în toată țara, ordinul indică trei victime. Printre ei eram și eu, dar organele locale s-au oprit doar la unul, în fapt cel mai Tânăr, cel mai puțin implicat și absolut fără pricină. Trupul lui plăpând a fost lăsat pe câmp în apropierea orașului, lângă drumul ce ducea la Luțca (jud. Roman).

Cei care au ordonat și coordonat genocidul au ajuns, desigur, de mult în iad, înechați în sângele victimelor și în lacrimile celor ce i-au plâns. Cel ce a tras în ceafa unui copil care cerea, striga și implora să nu-l împuște, n-a ezitat, n-a auzit mai apoi bocetele sfâșietoare ale unei biete mame și a putut totuși astfel dormi fără coșmaruri. (relatăre de avocat Nae Tudorică, instructor legionar din Roman)

Și femeile au fost asasinate în noaptea de 21/22 septembrie 1939:

Elena Bagdad (studentă la Facultatea de Matematică din București, curiera Căpitănlui)

Dumnezeu i-a auzit dorul de jertfa și i-a primit mucenia, în 22 septembrie 1939, când a fost omorâtă elita Mișcării Legionare din lagăr, închisorii și de pe tot cuprinsul țării, trebuiau și legionarele să-și dea tribut lor de sânge. Sortii au căzut pe Elena Bagdad. Poate era cea mai curată și cea mai vrednică, în acel moment, de a se aduce jertfa vie pentru viitorul acestui neam. A fost luată cu o căruță din sanatoriu și executată în marginea unei păduri, și-a aprinsese singură lumânarea la marginea drumului și, în genunchi, și-a rostit ultimele rugăciuni, probabil de mulțumire că marea ei dorință de moarte muceniească i-a fost îndeplinită.

Dumnezeu n-a îngăduit să fie lăsată acolo, pentru a o sfâșia căinii din lumea celor necuvântătoare. A fost dusă până la marginea satului, unde se afla un cimitir, și au îngropat-o acolo, cu genunchii strânsi, aruncând deasupra ei niște gunoi și coceni de porumb. O bâtrâna din sat, aflată întâmplător în cimitir, ascunzându-se îngrozită de frica jandarmilor și de ceea ce vede, a fost totuși martoră. A venit ziua următoare și a mai adăugat pământ ca să-i împlinească mormântul.

SUPRAVIEȚUITOR AL MASACRULUI ELITEI LEGIONARE: MIRCEA ELIADE

„Profesiunile cele mai variate erau reprezentate în lagăr: profesori universitari, medici, preoți, instruitori, muncitori, țărani. Totuși majoritatea era formată din intelectuali. Seară, rugăciunea colectivă se termina cu un impresionant „Cu noi este Dumnezeu“ cântat de trei sute de voici. La ultimul etaj, se afla o cameră rezervată pentru „rugăciunea permanentă“. Timp de o oră, ziua și noaptea, un defilat se ruga sau citea Biblia și nu se întrăpea decât în clipa când intra cel care venea ca să-l înlocuiască. Și fiindcă, firește, între orele trei și cinci dimineața era cel mai greu să

rămâi treaz, mulți camarazi cereau să fie înscrise pe listă tocmai pentru acele ore.

Rareori în istoria creștinismului modern, posturile, rugăciunile și credința oarbă în atotputernicia lui Dumnezeu au fost plătite cu mai mult sânge. Mai târziu, când tragedia se săvârșise, eram de-a dreptul fascinat descoperind aceeași credință imperturbabilă la rarei supraviețuitori ai masacrelor.“

(JURNAL - VIAȚA ÎN LAGĂR)

Mărturia unui supraviețuitor, doctor Ionel Zeana, comandant legionar Masacrarea legionarilor din lagărul Miercurea Ciuc:

La data fatidică de 21 septembrie 1939 ne aflam în lagăr 90 de își (...)

După ce s-au angajat pe povârnișul cu tufăriș îndreptându-se spre șoseaua Ciuc-Odorhei, călăuzele cu lampas s-au dat brusc la o parte, la un semnal, și rafala mitralierei a culcat la pământ tot convoiul, cei din față tărându-i peste ei pe cei din spate. De la prima rafală, soldați din flancuri s-au zăpăci și nu s-au putut îndepărta la timp, astfel încât unii dintre ei au fost răniți din primul foc. Pauza să-a datorat acestui incident, între timp, câțiva legionari răniți, cu mâinile scăpate din strânsoarea frânghei perforate de gloanțe, s-au scutat și au fugit spre lunca Oltului, dispărând în întuneric. Apoi a început tocătura, care a durat mult. Când se credea că toți sunt morți,

deodată, în lumina orbitoare a reflectorului, se ridică de sub mormântul de cadavre, lordeche Nicoară. Fusese rănit și avea mâinile dezlegate. A dus mâna la piept și apoi în sus, strigând din toate puterile: *Trăiască Legiunea și Căpitanul!*

Și mitraliera și-a reînceput clănțanitul, până nu s-a mai auzit nici un horcăit. La urmă, răsunau sacadat loviturile de grătie, cu pauze între ele, mai lungi sau mai scurte, desăvârșind măcelul.

Mijean zorile, când diabolica operație a luat sfârșit. Pe valea Oltului s-a așternut o linie apăsătoare, de plumb. Pale, pale de ceată, purtate de vânt, pluteau la vale ca niște pânze sfâșiate, sub burniță subțire și rece. Soldați de pază în lagăr arătau jandarmilor următori, din

vârful prepeleacurilor, direcția în care au apucat cei doi fugari, scăpați din convoiul morții. Unul din ei era Mincă Ilie, elev în ultimul an la Școala de ofițeri de Infanterie din București; celuilalt nu-i mai țin minte numele. Amândoi au fost prinși după două-trei zile, în satele secuiești, și împușcați pe loc. Trupurile lor au fost aduse lângă cele ale camarazilor lor și expuse la locul măcelului, sub o inscripție infamă și rușinoasă pentru onoarea, mândria și demnitatea unui neam creștin, spre jubilarea străinilor și trădătorilor de patrie.

Chiar dacă ordinul monstruoaselor execuții a pornit din gheena unor hrube străine, uneltele executoare au fost recrutate din drojdia pestiștelor a acestui neam oropsit.

Mărturia altui supraviețuitor, ing. Dumitru (Tache) FUNDA, decorat de Căpitan Masacrarea legionarilor la Spitalul militar din Brașov:

Până la cumplita noapte de 21-22 septembrie, în care s-a produs masacrul elitei legionare, viața noastră a decurs fără evenimente deosebite.

În ziua de 21, după ora prânzului, a intrat în salonul nostru un căpitan de jandarmi, adjuncțul comandanțului paiei noastre militare, îl cunoștea mai bine pe comandanțul legionar Traian Cotigă, pe care l-a anunțat în taină, de împușcarea lui Armand Călinescu, eveniment comunicat la Radio București de echipa lui Miti Dumitrescu. Căpitanul părea că a dorit să ne aducă o veste imbuscurătoare. După plecarea lui, au-inceput comentariile. Peste puțin timp a fost întărită paza militară. La intrarea în salon au fost instalati în post doi jandarmi, iar un plutonier ne-a comunicat că nu mai aveam voie să părăsim salonul. Cel mai frâmântat părea inginerul Eugen Ionică. Ne-a sfătuit să ne rugăm lui Dumnezeu, întrucât, spunea el, *ne trăim ultimele ore din viața noastră, în special cei care proveneau din închisoarea Râmnicu Sărat*; Traian Cotigă, Virgil Ionescu, Eugen Ionică, Radu Budișteanu și Șerban Milcovianu, care fusese prezenți la ridicarea din acea închisoare a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, erau convinși că vom avea aceeași soartă.

După ce am făcut rugăciunile, nimeni nu a mai scos o vorbă multă vreme. Cu toții ne gândeam nu la noi, ci la durerea lor noștri. Nimeni nu a mai putut dormi. Pe la orele două din noapte, pe culoar mare forță, după care au pătruns în salon mai mulți plutonieri, cu niște glugăi pe cap, care îi faceau de nerecunoscut. Un colonel, însoțit de doi coloneli de jandarmi, au intrat și ei. Colonelul era cu o listă în mână, din care a citit pe următorii: Traian Cotigă, Emil Șiancu, Eugen Ionică, Grigore Pihu, Ion Herghelegiu, Gheorghe Proca și Iuliu Şușman. Le-a cerut să se îmbrace și să iasă din salon fără bagaj. Era clar: mergeau la moarte!

Traian Cotigă, primul citat, adresându-se colonelului, i-a spus să transmită regelui asasin, cu care avusese cândva o lungă convorbire, că el nu păstrează gloantele pentru a fi folosite împotriva dușmanilor Patriei; le folosește pentru nimicirea tineretului român. Adresându-se apoi ostașilor, după ce a precizat că a avut onoarea să fie printre primii comandanți legionari făcuți de Corneliu Z. Codreanu, le-a spus că niciodată nu i-a fost frică de moarte. Le-a cerut să fie primul în care vor trage și să-l nimerească drept în frunte.

Eu, nefiind pe listă, l-am rugat pe colonel să-mi permită să merg în cămăruță alăturat, în care se găsea Grigore Pihu, ca să-l ajut să se îmbrace. Era aromân de-al meu, poate cel mai devotat legionar dintre toți ai noștri, care era socotit și de Căpitan ca unul dintre cei mai devotați comandanți legionari.

Eram foarte emotionat, nu reușeam să-mi stăpânesc plânsul.

- Mori, măi Funda, sau nu? a fost întrebarea lui Pihu.

- Nu sunt pe listă, i-am răspuns.

- Ar trebui să regreti că nu ai și tu parte de o moarte atât de frumoasă.

Colonelul stătea în prag și-l privea, mirându-se parcă de existența unui asemenea om. Copleșit parcă de povara crimelor la care devinea complice, adresându-se martirului Pihu, a tinut să precizeze:

- Ce să fac, d-le Pihu, eu m-am străduit să fac tot ce mi-a fost posibil să te ajut, dar sunt militar și sunt obligat să mă supun ordinelor prime. Te rog să mă ierți dacă n-am făcut mai mult.

- Chiar dacă nu ai făcut prea mult, eu te-am ierat. Tin chiar să-ți mulțumesc că, prin data, cel de Sus îmi dăruiește o moarte atât de frumoasă. Sunt fericit că am trăit în epoca lui Corneliu Zelea Codreanu; l-am cunoscut, m-am bucurat de dragostea lui, iar moartea pentru idealurile legionare este pentru mine o binefacere divină.

În timpul acesta eu îl ajutam să se îmbrace. Era sleit de puteri, de-abia se putea ține pe picioare. După ce s-a îmbrăcat, a mai turnat puțin ulei în candelă care ardea continuu, după care a îngununchiat, și-a făcut ultima lui rugăciune. L-am ajutat să se ridice. Pe o noptieră se afla o cruce din lemn pe care a luat-o în brațe și a păsit spre ușă sprijinit de mine.

- Transmite camarazilor noștri, măi Funda, să meargă neclinti pe drumul Căpitanului și să căutați să stăripiți tot răul din voi.

A fost ultima lui dorință transmisă camarazilor, cărora le-a fost deosebit de prețut comandanț.

- Ce-i asta, domnule Pihu? l-a întrebat colonelul.

- Așa moare legionarul, cu crucea în brațe.

- Apoi, ca pentru sine:

- Mergem la Căpitan; ne cheamă la el.

Legănându-se, părea împăcat pe ultimul lui drum. Eu am revenit în salon.

Iuliu Şușman, cu care mă împrietenisem în lagărul de la Vaslui, m-a imbrățișat, spunându-mi: „Mor împăcat, Tache, las după mine un Şușmănel”. Atitudinea lui mi-a părut stranie: mergea la moarte zâmbind! A fost ultimul cu care m-am imbrățișat, fără să-i pot vorbi. O stare emoțională puternică pusește stăpânire pe mine. Mă despărțeam, de fapt, de niște oameni din lumea pe care am prețuit-o mult pentru imensa putere de sacrificiu în slujba marilor idealuri ale neamului nostru, pentru care se jertfise căpitanul, Ionel Mota, Vasile Marin, Sterie Ciumetti și atâtia altii, a căror jertfă supremă urma să constituie suport moral pentru noi cei rămași în urma lor, care eram sortiți să suportăm masacrul provocat în rândurile noastre de regimul comunist.

Fuseseră luati șapte, deci jumătate din căt am fost. Cei rămași, fără să ne comunicăm gândurile, ne-am socotit programări pentru eșalonul doi. Am rămas deci în aşteptare, fiecare în patul lui. Nu mi-a părut nimeni copleșit de frica morții. De altfel, comportarea celor plecați dintre noi ar fi constituit o muștrare. Nu mai putea fi vorba de continuarea somnului. Fără a mai comunica între noi, cu totii ne-am gândit la marea durere pe care le-o pricinuiau familiilor noastre.

La intrarea în salonul nostru, cei doi soldați de pază erau în post. A fost o noapte lungă, cum nu-mi amintesc să fi fost alta. La ivirea zorilor, Eugen Necreescu a pronunțat primele cuvinte: „Frăților, cred că suntem salvați!” Cu toții am fost tentați să-l credem; știam că astfel de crime monstruoase se petrec în întuneric.

Corpurile neînsuflite au fost lăsate la locul crimei, iar făptașii s-au retras, ducându-se probabil să participe la „praznic”. Când s-a luminat de zi, au venit să-n ridice ca să-i expună la răscrucă de drumuri cu inscripția: „Așa vor fi pedești trădătorii de Țară”.

Cu această ocazie s-a putut constata că dușmanii Mișcării Legionare erau foarte bine informați asupra valorii componentilor de frunte ai Mișcării; și au făcut să dispară în acea noapte săngeroasă aproape întreaga elită formată de personalitatea excepțională a Căpitanului.

Scurta guvernare legionară din 1940-1941 a dovedit cu prisosință acest crud adevăr de care, din nefericire, nu s-a ținut seama la momentul respectiv, ceea ce a provocat un imens dezastru politic și moral.

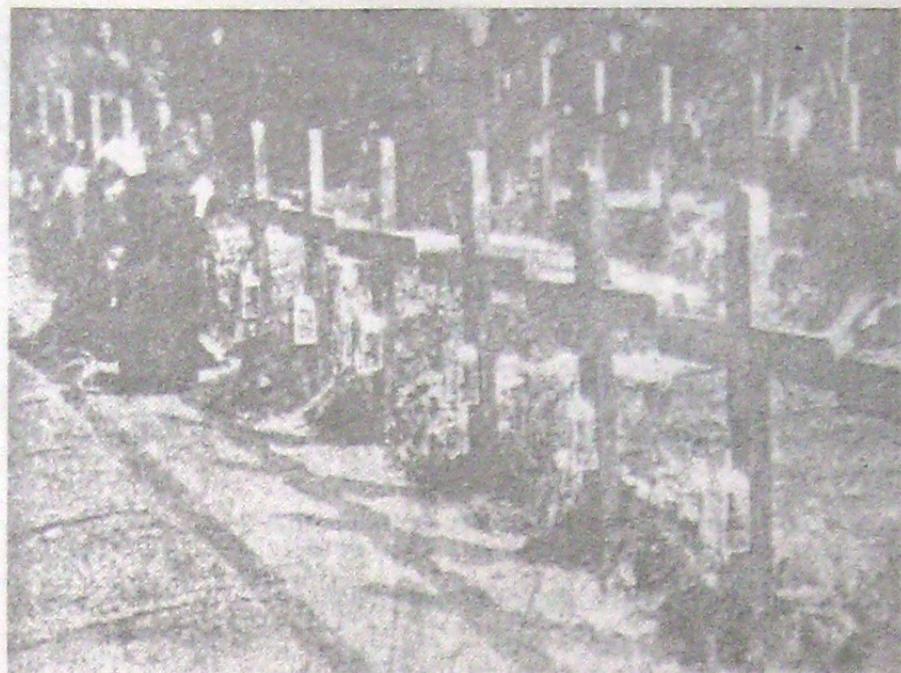
Plângere printre ramuri luna,
Napătile's pustii,
Căci te-ai dus pe totdeauna,
Şi n'ai să mai vii!

Pe cărările umblate
De noi te-am cătat;
Te-au uitat până astăzi toate,
Şi-ai tăi te-ai uitat.

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt,
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormânt.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea,
Drum de foc și biruință
Pentru Garda ta!

Bate vântul peste ape,
Trece timpul greu,
Noi mereu te plângem frate,
Iar tu dormi mereu!

Crucile legionarilor adunați din gropile comune

Mișcarea Legionară nu numai că n-a fost o mișcare de "derbedei", neisprăviți, semidocți etc. – așa cum au afirmat zeci de ani dușmanii ei, dar se poate spune că a fost o mișcare a elitelor. Ca modest exemplu, prezentăm în continuare biografia (pe scurt) a câtorva legionari asasinați de autorități din perioada interbelică – elita Căpitanului.

GHEORGHE CLIME

1889 - 1939

Inginer silvic și licențiat în Drept

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), în prima serie
Şef al Corpului Muncitoresc Legionar (1936 - 1937)

Şeful Partidului Totul Pentru Tară din 1937 (expresia politică a Mișcării Legionare), după moartea gen. Gh. Cantacuzino „Grănicerul”

„În această privință, dacă există cineva, în vreun colț al României, care să fi început înscrierea în vreo listă de subscripție, autorizată sau nu, să mă inscrie și pe mine cu ce pot da: viață”. (Gheorghe Clime la întemeierea Legiunii Arhanghelul Mihail)

Născut în com. Oancea din jud. Covurlui (Basarabia), în 1889 Vicepreședinte al LANC (Liga Apărării Național-Creștine – președinte: A.C. Cuza) pe Moldova

Colaborator și promotor al primei publicații legionare, Pământul strămoșesc

A făcut parte din primul grup care a depus jurământul legionar în 1927

Personalitate marcantă a Legiunii, a primit gradul de comandant al Bunei Vestiri în prima serie, fiind deosebit de apreciat atât de Căpitan, cât și de legionari

În 1936 a plecat cu echipa legionară condusă de generalul Cantacuzino să lupte în Spania contra comuniștilor, fiind decorat de generalul Franco.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat.

Asasinat de autorități în marele masacrul elitei legionare din noaptea de 21-22 sept. 1939

La 3 octombrie 1940 procesul de condamnare a lui Gheorghe Clime a fost rejudicat împreună cu procesul Căpitanului și al celorlalți 18 fruntași ai elitei legionare, iar Gh. Clime a fost achitat post-mortem și reabilitat, odată cu Căpitanul și elita legionară.

ION BANEA

1905 - 1939

Medic, doctor în Medicină, avocat, publicist

Comandant legionar în prima serie

Şeful legionar al regiunii Ardeal

Născut în com. Vurpăr (lângă Sibiu), dintr-o familie numeroasă cu vechi tradiții românești

Studii superioare la Universitatea din Iași, Facultatea de Medicină, unde a luat cunoștință cu Legiunea, alătându-i-se din primul moment

Administrator Căminului de la Râpa Galbenă și al revistei legionare

Pământul Strămoșesc, Ion Banea a demonstrat încă de la început calități de mare organizator

După mutarea lui Corneliu Z. Codreanu la București, Ion Banea a rămas conducătorul organizației locale legionare Iași (1930-1933), în 1934 mutându-se la Cluj și luând conducerea grupului studențesc legionar de acolo

A fondat revista legionară Glasul Strămoșesc la Cluj

A construit Căminul „Ardealul Tânăr Legionar”, întemeind taberele de muncă de la Chintău, Baciu, Sutor și Dorobanți, la care au lucrat 1800 de legionari (1935 – 1936)

A colaborat la multe din publicațiile legionare, între care: Pământul Strămoșesc (Iași), Glasul Strămoșesc (Cluj), Revista Mea (Cluj), Străjerul (Oradea), România Creștină (Chișinău), Iconar (Cernăuți) s.a.

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Tară în dec. 1937

A scris:

Portul național - tipografia Trecerea Munților Carpați, Iași, 1928 (lucrare închinată Legiunii Arhanghelul Mihail);

Rânduri pentru generația noastră (introducere de Ion Moță) - culegere de articole publicate în diverse zile și reviste. Cluj, 1935;

Căpitanul - tipografia Vestemean, Sibiu, 1936. 144 pg. Ediția a II-a: tipografia Vestemean, Sibiu, 1937. Reeditată după 1990;

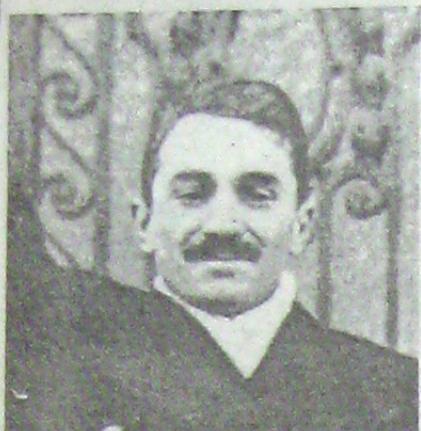
Ce este și ce vrea Mișcarea Legionară (cărticică pentru săteni) - tipografia Vestemean, Sibiu, 1937.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, după procesul elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat.

Asasinat de autorități la 22 sept. 1939 în închisoarea Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare

Achitat post-mortem și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

TRAIAN COTIGĂ
1910 - 1939

Avocat, doctor în Drept
Şef al Frăției de
Cruce din Focșani
Comandant legionar
Şef legionar al
județului Putna (actual
Vrancea)
Președinte al
Centrului Studențesc
București (1931-1934)
Președinte al UNSCR
(Uniunea Națională a
Studentilor Creștini
Români) - 1934 - 1935

Născut la Focșani (1910)

A aderat la Mișcarea Legionară încă de la început (1927)

Studii la Facultatea de Drept din București

Remarcabil talent oratoric, vorbitor la perfecție a cinci limbi străine: franceza, germana, italiana, spaniola, engleza; s-a bucurat de o apreciere deosebită din partea Căpitanului

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țară în dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în lagărul Miercurea Ciuc

Grav bolnav, a fost transferat la Spitalul Militar din Brașov, secția deținuti politici, de unde a fost ridicat împreună cu alți șase camarazi în noaptea de 21/22 sept. 1939 și asasinat de autorități (împușcat) în masacru elitelor legionare, în aceeași zi cu alți 253 de legionari din toată țara

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

GHEORGHE FURDUI
1910 - 1939

Doctor în teologie
Comandant legionar
Președinte al Centrului Studențesc București (1934-1935)
Președinte al UNSCR (Uniunea Națională a Studenților Creștini Români) - 1935 - 1936

Licențiat a Facultății de Teologie din București și doctor în teologie din anul 1934

Inaugurează la Fundația Carol un ciclu de conferințe privind patriotismul și Biserica

O mare inteligență și talent oratoric; deosebit de apreciat de către Căpitan

În prigoana din dec. 1933 – apr. 1934 a fost singurul care cunoștea unde se adăpostea Corneliu Zelea Codreanu (la colonelul Ștefan Zăvoianu, membru al Senatului Legionar, Gh. Furdui fiind ginerele col. Ștefan Zăvoianu)

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țară în dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități în marele masacru elitelor legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Achitat și reabilitat prin rejudicarea la 3 octombrie 1940 a procesului din 1938.

GHEORGHE ISTRATE

? - 1939

Licențiat al Academiei Comerciale
Comandant legionar

Şeful pe țară al Frăților de Cruce (incepând din 1934)

Născut în jud. Vaslui

Fin psiholog, bun organizator; urmășul lui Ion I. Moța la comanda Frăților de Cruce pe țară, din 1934 până în 1938, când a fost arestat împreună cu cea mai mare parte a elitei legionare; sub comanda lui, Frățile de Cruce au luat un avânt considerabil, fiind deosebit de apreciat de Căpitan

A scris: *Frăția de Cruce* - Editura , București, 1937 – carte de căpătăi a organizației, îndreptat pentru educarea tineretului în spirit practic, creștin și naționalist

Arestat în 1938, condamnat în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 la 7 ani închisoare și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la Râmnicu Sărat, în masacru elitelor legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939

Achitat și reabilitat prin rejudicarea la 3 octombrie 1940 a procesului trucat din 1938.

ALEXANDRU (ALECU) CANTACUZINO

1901 - 1939

Avocat, doctor în Drept, diplomat, publicist

Print, descendente al uneia dintre cele mai alese și glorioase familii domnitoare românești

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), șeful Corpului Mota-Marin (1937 - 1938)

Născut în comuna Ciocănești, jud. Ilfov

Licențiat în Drept (București), cu studii la Paris și Haga (Academia de Drept Internațional)

Şef de cabinet la Ministerul Afacerilor Externe al României (1926-

1927), secretar de legație și însărcinat cu afaceri al României la Haga și Varșovia

Colaborator la Convorbiri literare, AXA, Cuvântul studențesc, Vestitorii, Libertatea

Şeful sănătierului pentru construcția Casei Verzi din București Noi

Unul dintre cei mai apropiati colaboratori ai Căpitanului, prezent din primii ani în lupta legionară; unul dintre organizatorii Congreselor Studențești de la Craiova (1936) și Tg. Mureș (1936)

A luptat în Spania contra bandelor bolșevice, împreună cu echipa legionară condusă de generalul Cantacuzino-Grănicerul, fiind decorat de generalul Franco

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), șeful Corpului Mota-Marin (din 1937), pentru care a elaborat un regulament. (Corpul Mota-Marin era proiectat să fie o unitate combativă de elită a Mișcării, formată din max. 10 000 legionari tineri, până la 30 de ani). Având în vedere desfășurarea ulterioară a evenimentelor - marea prigoană din anul următor, Corpul Mota - Marin a rămas în stadiul incipient.

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țară în dec. 1937

A scris:

Cum suntem, Tipografia "Comicel", Sibiu, 1934. Ediția II-a: Editura "Mișcării Legionare", București, 1940

Românul de mâine, Ediția I-a, București, Aprilie 1935. Ediția a II-a: Institutul de Arte Grafice "Eminescu", București, 1937

Între lumea legionară și lumea comunistică, București, 1935. Ediția a II-a: Editura "Mișcării Legionare", București, 1940

Românismul nostru, Institutul de Arte Grafice "Eminescu", București, Martie, 1936

Pentru Christos (amintiri de pe frontul din Spania), București, Martie 1937

Românul de mâine - Românismul nostru, Editura "Serviciul Propagandei Legionare", București, 1940

După condamnarea lui Corneliu Zelea Codreanu la 10 ani închisoare în iunie 1938, printul Alexandru Cantacuzino a fost trimis în judecată de regimul carlist împreună cu alți 18 fruntași ai Legiunii și condamnat la 9 ani închisoare

A evadat cu prof. univ. Vasile Cristescu, în timp ce erau transportați din lagărul Miercurea Ciuc la Jilava și a condus Comandamentul legionar "de prigoană", împreună cu prof. univ. Vasile Cristescu, urmând linia non-violentă trasată de Căpitan

Rearestat în ian. 1939

Asasinat de autorități la 22 septembrie 1939, în masacru elitelor legionare, la penitenciarul Râmnicu Sărat

Achitat post-mortem și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

SERGIU FLORESCU

? - 1939

Studii de Litere și Drept, gazetar

Comandant legionar

Şeful legionar al regiunii Basarabia

Director al publicației România creștină din Chișinău

Colaborator la revista Garda de Fier

Asasinat de autorități pe stradă în masacru elitelor legionare din 21/22 sept. 1939 cu alți doi camarazi legionari în jud. Lăpușna (Basarabia).

DUMINICĂ IONESCU

Preot

Membru al Senatului Legionar

Liturghisitor la Biserica Leon Vodă din București

Duhovnic și sfătuitor al Statului Major Legionar

Participant efectiv la tabăra de muncă pentru construirea sediului legionar din București Noi, Casa Verde (1933), al cărei șef de sănătate a fost Alecu Cantacuzino

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țară la alegerile din dec. 1937

Asasinat de autorități pe stradă în masacru elitelor legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, fără nici o condamnare.

NICULAE TOTU

1901 - 1939

Avocat

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar)

Născut în com. Erbiceni din jud. Iași, în 1901

Membru în Frăția de Cruce din timpul liceului

Studii de Drept la Universitatea din Iași
Unul dintre consilierii Căpitănlui

În 1936-1937 a participat cu echipa lui Ion Moța la războiul din Spania împotriva bolșevicilor, fiind decorat de generalul Franco.

Deputat pe listele Partidului Totul Pentru Țară la alegerile din 1937

A scris nuvele în periodicele *Vremea și Cuvântul* (director: Nae Ionescu) și romanul istoric "Căpitanul Andrei"

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat, împreună cu elita legionară

Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare, în noaptea de 21/22 septembrie 1939, la Râmnicu Sărat

Achitat și reabilitat prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938.

BĂNICĂ DOBRE

1908 - 1939

Economist și publicist

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar)

Născut la 24 iunie 1908 în Toxof (Constanța)

Licențiat al Academiei Comerciale din Cluj

Din 1928 a intrat în publicistică, colaborând frecvent la revistele *Luptătorul*, *Înfrățirea Românească*, *Buna Vestire* și la alte publicații naționale

S-a afirmat ca organizator al tineretului legionar din Cluj încă din 1930, fiind șeful studentilor legionari clujeni în perioada 1930 - 1933

A luptat pe frontul anticomunist din Spania cu echipa condusă de generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, fiind decorat de generalul Franco. După întoarcere a publicat lucrarea *Crucificării*, conținând mărturii ale atrocităților bandelor bolșevice contra Bisericii Catolice.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare, în noaptea de 21/22 sept. 1939

Achitat și reabilitat prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938.

EMIL ȘIANCU

? - 1939

Ofițer, avocat

Comandant legionar

Şeful legionar al jud. Cluj

Originar din Tara Motilor

Ofițer de rezervă în armata austriacă, trece în tabăra Armatei Române (în primul război mondial)

Şef al Gărzii Naționale din Alba Iulia în iulie 1918

Apărător al moților în procesele acestora cu exploataitori străini (Tischler Mohr) ai pădurilor din Munții Apuseni, proces tărgănat de autoritățile corupte, în care Emil Șiancu a cheltuit o bună parte din avereia sa. Tribun și idol al moților

A aderat la Mișcarea legionară încă de la început

Parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Țară la alegerile din 1937

Aflat la Spitalul Militar Brașov, secția detinuti politici, a fost ridicat de acolo și asasinat (împușcat) de autorități în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939

Achitat și reabilitat post-mortem prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938 al celor 19 fruntași ai elitei legionare.

EUGEN IONICĂ

1905 - 1939

Conferențiar universitar, doctor în fizică și chimie

Comandant legionar

Şeful Asociației "Prietenii Legiunii"

Născut în 1905 în Zărnești, jud. Brașov

Studii la München, Zürich, Paris, doctor în științe fizico-chimice al Universității din Paris

Asistent la catedra de chimie tehnologică și electrochimie a Politehnicii București începând din 1930

A înființat laboratorul de chimie al Monetăriei Naționale

Arestat în 1938, condamnat la 5 ani închisoare în procesul elitei celor 19 fruntași ai legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Transferat la Spitalul Militar Brașov, secția detinuti politici, în dimineața zilei de 22 sept. 1939 a fost ridicat de la spital și asasinat (împușcat) de autorități în masacrul elitei legionare, într-o pădure de lângă Rășnov

Achitat și reabilitat post-mortem prin rejudecarea în 1940 a procesului politic din 1938.

ION BELGEA

1909 - 1939

Licențiat în Litere și filosofie

Comandant legionar din prima serie (1932)

Membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare AXA

Membru al Comandamentului "de prigoană" în 1938-1939

Studii la Universitatea din București

Bibliotecar la Academia Română

Membru al primului cuib legionar din București (1927) întemeiat de Andrei C. Ionescu, apoi membru al cuibului AXA, cuib condus de Căpitan și Ion Mota

Personalitate de marcă a Mișcării, deosebit de apreciat de Căpitan pentru logica sa impeccabilă

Colaborator al revistei legionare *Pământul Strămoșesc* de la apariția ei

A primit gradul de comandant legionar în prima serie, chiar la înființarea gradului (10 dec. 1932)

Membru în comandamentul legionar "de prigoană" în 1938, este desemnat de Căpitan ca șef al acestuia (după arestarea lui Radu Mironovici)

A urmat cu hotărâre linia non-violenței trasate de Căpitan: tacere, răbdare

A fost prins și închiș în lagăr în 1938, fără nici o condamnare

Asasinat de autorități în lagărul de la Vaslui în noaptea de 21/22 sept. 1939 în masacrul elitei legionare.

NICOARĂ IORDACHE

1906 - 1939

Conferențiar la catedra de chimie a Universității București, sub conducerea prof. G.C. Longinescu

Comandant legionar din prima serie (1932)

Membru al primului cuib legionar înființat în București, în 1927, sub conducerea lui Andrei C. Ionescu

Colaborator de la numărul I al revistei legionare *Pământul Strămoșesc*

Membru al Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938

Membru al Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938 (după arestarea Căpitănlui), până când a fost arestat și el și transportat, fără nici o condamnare, în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc

Asasinat de autorități în lagărul de la Miercurea Ciuc, în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, rostind pentru toți un ultim „*Tatăl nostru*”, după ce a fost legat împreună cu ceilalți 43 de camarazi pentru a fi împușcați.

ALEXANDRU CRISTIAN TELL

? - 1939

Avocat, publicist

Descendent al unei familii care a dat ţării personalităţi politice importante

Comandant legionar, şeful legionar al judeţului Românaşti (actual Olt)

Component al prestigioasei grupări de inteligenţi legioniari AXA

Membru al Serviciului Juridic al Mişcării

Secretarul Corpului Moţa-Marin

A scris: Domnia lui Carol I (în colaborare cu Mihail Polihroniade), vol. I (1866-1877), Editura "Vremea",

Bucureşti, 1937, 384 pag.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 şi detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi la Râmnicu Sărat în noaptea de 21/22 sept. 1939, în masacrul elitei legionare

Achitat şi reabilitat prin rejugădarea în 1940 a procesului din 1938

Reînhumat la Predeal în 1940, este scos şi adus de mama sa în Bucureşti, în cripta familiei Tell

GRIGORE PIHU

1903 - 1939

Economist

Comandant legionar, şeful legionar al judeţului Durostor (Cadrilater)

Născut în 1903 în com. românească Sipşa din Albania de sud, stăpânită în acea vreme de turci, a absolvit Şcoala Superioară din Salonici

În 1925 a ajuns împreună cu un grup de colegi aromâni la studii în România

L-a cunoscut pe Cornelius Zelea Codreanu în 1930, în timpul protestelor studenţeşti generate de persecuarea de către regimul naţional-îărănesc a aromânilor din Cadrilater și s-a alăturat cu toată energia Mişcării Legionare: "tineri cu cari fac cunoştință: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumenti, Ficata și Ghețea. (...) ...tineri aromâni, plecați din munții Pindului. Cultură aleasă, o înaltă sănătate morală, buni patrioți. Construcție de luptători și de viteji. Oameni de jertfă." (Cornelius Zelea Codreanu - "Pentru legionari")

A absolvit Academia Comercială din Bucureşti în 1930, fiind economist la Banca Națională până în 1938

Deputat de Durostor în urma alegerilor din dec. 1937, pe liste Partidului Totul Pentru Țara

În 1939 a fost ridicat de pe patul de spital și transportat în lagărul de la Miercurea Ciuc, fără nici o condamnare, apoi la secția de detinuți politici a Spitalului Militar Brașov

Asasinat de autorităţi în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, s-a prăbuşit la pământ purtând o cruce în brate.

VICTOR PUIU GÂRCINEANU

? - 1939

Avocat, doctor în Drept, publicist

Comandant legionar

Şeful legionar al jud. Muscel

Studii la Facultatea de Drept și de Litere

Colaborator al publicațiilor naționale: Calendarul (director: Nichifor Crainic), Cuvântul (director: Nae Ionescu), Vestitorii, Rânduiala, Buna Vestire

Intelectual de marcă al Mişcării Legionare

A scris:

La schitul lui Tărălă;

Din lumea legionară. Bucureşti, 1937;

Viziunea legionară a realității (manuscris). Bucureşti, 1938.

Fără nici o condamnare, închis în lagărul de concentrare de la Vaslui

Asasinat de autorităţi în lagărul de la Vaslui în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Nolă: Fratele său, ofițerul Florin Gârcineanu, a fost, de asemenea, închis și asasinat de autorităţi în noaptea de 21/22 septembrie 1939, în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc.

SIMA SIMULESCU

1905 - 1939

Profesor

Comandant legionar și şeful legionar al sectorului III Bucureşti

Născut la Calafat

Licențiat al Facultății de Științe Fizico-Chimice și al Facultății de Matematică din Bucureşti

Participant activ la manifestațiile studențești din 1922; închis la Jilava

Implicat în 1934 în procesul I. Gh. Duca și achitat

Parlamentar pe liste Partidului Totul Pentru Țara la alegerile din dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, în închisoarea Râmnicu Sărat

Achitat post-mortem și reabilitat la rejugădarea, în 1940, a procesului trucat din 1938.

MIHAEL POLIHRONIADE

1906 - 1939

Avocat, doctor în Drept, gazetar

Comandant legionar, șeful legionar al garnizoanei Bucureşti

Născut la Brăila

Licențiat în Drept la Bucureşti în 1928

Legionar din anul 1933, membru al cuibului AXA (condus de Căpitän și Ion Moța)

Fondator și redactor al revistei legionare AXA (revistă de înaltă înțelută intelectuală și morală, la care au participat și: Ion I. Moța, Alex. Constant, Vasile Marin, Ion Victor Vojen, Vasile Cristescu), colaborator la numeroase publicații naționale: CUVÂNTUL (director: Nae Ionescu), Politica, Curentul (director: Pamfil Șeicaru), Ultima Oră, GÂNDIREA (director: Nichifor Crainic), CALENDARUL (director: Nichifor Crainic), Sânziana, Rânduiala, Cuvântul Studențesc, Sfârmă-Piatră, secretar de redacție la Vremea, prim redactor la Buna Vestire

Ales parlamentar în dec. 1937 pe liste Partidului Totul Pentru Țara

A scris:

Criza Nationalismului (o analiză sintetică a situației ideologice din România anului 1929). Bucureşti, 1929;

Domnia lui Carol I (vol. I - 1866-1877). Editura Vremea, Bucureşti, 1937 (384 pag. - în colaborare cu Alexandru Cristian Tell);

Tineretul și politica externă - Bucureşti, 1937.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi în masacrul elitei legionare în noaptea de 21/22 septembrie 1939, când se afla în închisoarea Râmnicu Sărat.

Achitat și reabilitat prin rejugădarea în 1940 a procesului din 1938.

PAUL CRAJA

1911 - 1939

Medic

Comandant legionar, președinte al Societății Studenților în Medicină din București - 1936

Născut în Macedonia, s-a stabilit în România, împreună cu familia, după primul război mondial.

Licențiat al Facultății de Medicină din București

Conducător al studenților legionari macedoneni

În timpul președințiatului său la Societatea Studenților în Medicină s-a construit sanatoriul de odihnă pentru studenți din Mangalia, cu 130 de locuri

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 și detinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare la 22 sept. 1939

Achitat și reabilitat prin rejugădarea în 1940 a procesului trucat din 1938.

1911 - 1939

Avocat

Comandant legionar - ajutor

Născut în com. Vâleni din jud. Cahul, Basarabia, în 1911

Studii de Drept la Universitatea din București

Membru al comandamentului legionar "de prigoană" în timpul represiunii din 1938

Prins și închis în lagărul de concentrare de la Vaslui, fără nici o condamnare

Asasinat de autorități în lagărul de la Vaslui în noaptea de 21/22 septembrie 1939, în masacrul elitelor legionare.

VALERIU CÂRDU

1911 - 1939

Studii de Drept la Cluj, poet, gazetar

Născut în com. Jam din jud. Caraș-Severin în 1911

Colaborator la publicațiile *Patria*, *Ecou*, *Opinia noastră*, *Slarmă-Piatră*, redactor șef la *Buna Vestire*, editor al publicațiilor *Cuvântul nou* și *Frontul* (Satu Mare).

A scris:

Povestea unui glonț (Cluj, 1933);*Cuiburi de lumină* (versuri-reculegere, închinare, cinstire, legământ pentru jertfa lui Ion Moja și Vasile Marin pe frontul antibolșevic din Spania), București, 1937;*Moartea copilului*,*Cartea pământului*.

Fără nici o condamnare, închis în lagărul de concentrare de la Vaslui. Asasinat de autorități în masacrul elitelor legionare în noaptea de 21/22 septembrie 1939, când se afla în lagărul de la Vaslui.

Notă: Din păcate, în arhiva redacției nu am găsit toate fotografiile personalităților prezentate.

Ne vom întoarce într-o zi,

ne vom întoarce neapărat.

Vor fi apusuri aurii,

cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,

cum apele se-nșorc din nori sau cum se-nșoarce, tremurăt, pierdutul căntec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi,

și cei de azi cu pașii grei

nu ne-or vedea, nu ne-or simți

cum vom pătrunde-n cet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,

ușori, tînându-ne de mâni, toți cei de ieri în cei de-acum,

cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vecchi ne-om strecu, tiptil,

în toate dragosteile noi

și-n căntecul pe care și-l

vor spune alții, după noi.

În zâmbetul ce va miji

și-n orice geamăt viitor, tot noi vom sta, tot noi vom fi, ca o sămânță-n taina lor.

Noi, cei pierduți, re'ntorsi din zări,

cu vechiul nostru duh fecund,

ne-napoiești și-n disperări,

și-n râni ce-n piepturi se ascund.

Și-n lacrimi ori în măngăieri,

tot noi vom curge, zi de zi, în tot ce măine, ca și ieri, va săngeră sau va iubi.

Apariție de carte

Sub egida Acțiunii Române au apărut:

- ION DUMITRESCU-BORSA - CAL TROIAN INTRA MUROS (memorii legionare), iulie 2002

Pr. Ion Dumitrescu-Borsa

Cele mai interesante memorii legionare, scrise cursiv, captivant și cu sinceritate, fără formalisme și ocolisuri, de către o legendă personalitate legionară, lăsate ca spovedanie copiilor lui și publicate la 20 de ani de la moartea autorului.

Palmaresul părintelui în Mișcare este impresionant: aderă la Legiune în 1930 și devine comandant legionar după 2 ani, apoi comandant al Bunei Vestiri; unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitanului, aflat în centrul celor mai importante evenimente legionare, inspector al taberelor de muncă, secretar general al Partidului *Total Pentru Tară* (expresia politică a Mișcării), decorat de gen. Franco pentru lupta ca voluntar

împotriva bolșevicilor din Spania; parlamentar pe listele Partidului *Total Pentru Tară*; membru al comandamentului legionar în refugiu din Germania din 1939, a fost printre primii care au sesizat gravele abateri ale lui H. Sima de la linia legionară.

De dincolo de mormânt, părintele ne mai intinde o mână de ajutor în slujba adevarăului.

Despre toate acestea și despre multe altele vezi astăzi cartea

Carta se găsește la editura (Bd. Al. I. Cuza nr. 91) și la adresa redacției.

- CORNELIU ZELEA CODREANU - DOCTRINA MIȘCĂRII LEGIONARE (compendiu), iunie 2003

CORNELIU ZELEA CODREANU

CORNELIU ZELEA CODREANU
DOCTRINA MIȘCĂRII LEGIONARE
(compendiu original)RESTITUIRI
ISTORICE

"România Română" va propune în recenzie deschisă în practica redacției numeroase cărți ce invitez la lectură și coloană, și anume: un dialog cu istoricii și teologii români.

• *Florin Dumitrescu, Traian Popescu* (cuvinte bune, care să încurajeze, nu sădăre și să leagă, puncte bune, admise-primerice) (peste trei decenii de la naștere, într-o revolu-

ție care respunde lo roșii, în cui mai există).

Adresa scrierii de corespondență al "Auturor Române" și Banii Planificării nr. 35, secția 2, București.

Vă invităm cu mare cădere.

ISBN: 973-6465-11-7

Apariție editorială inedită, de dată recentă, volumul cuprinde principiile imuabile ale Mișcării Legionare, aşa cum au fost formulate de însuși fondatorul Mișcării, extrase din întreaga sa operă ("Pentru legionari", "Cărticica șefului de cub", "Circulăr și manifeste", "Insemnările de la Jilava").

O lectură care deschide orizonturi nebănuite de cei mai mulți dintre noi, emoționantă prin simplitate, profunzime, căldură, chintesață de realism și idealism, de sentiment și rațiune, îndreptar al omului politic creștin.

Ideile și principiile exprimate în acest volum, puse în practică, au condus la ascensiunea spectaculoasă a unui mic grup de tineri spre sufletul și istoria României, au înaripat sute de mii de oameni, în ciuda tuturor suferințelor, prigoanelor, sacrificiilor sau ademenirilor.

O carte pe care n-o veți uita și care o găsiți în librării (Eminescu, Sadoveanu), la sală Dalles, la editura (Bd. Al. I. Cuza nr. 91) și la adresa redacției.

Realitatea legionară

UNIRE, UNIRE, DAR ÎN JURUL CUI?

De ani de zile, de când activitatea mea mă pune prin voia întâmplării în legătură cu diverse personalități sau chiar persoane, mai mult sau mai puțin motivate de credința în cauza legionară, aud că un refren universal reproșul de ce continuăm să fim împărțiti în mai multe grupuri? de ce există codreniști, simiști, "sunști", "PP-isti" etc. că singura noastră șansă de a deveni o forță politică ar fi să trecem peste miciile divergențe, peste mariile orgoli, să vedem mereu ce ne unește și nu ce ne desparte.

Am stat de multe ori și m-am gândit și eu, ca oricare, în sfânta mea simplitate întrebarea care îmi revinea de fiecare dată în minte era nu la problema ce mi se punea, ci la persoana care punea problema. Ar părea că puneam căruța înaintea cailor, dar ce am remarcat? Totdeauna, cei care puneau problema unității necondiționate făceau parte din următoarele categorii:

- cei mai mulți etau cei care nu aveau nici în clin, nici în mânecca cu Miscarea Legionară;

- pe locul doi, cei care doreau să își certifice locul pe care pretindeau că îl ocupă în economia Legionii;

- pe locul trei, cei mai mari dușmani ai reconciliierii.

Punct și de la capăt:

Cine sunt cei mai mari dușmani ai reconciliierii:

- cei care își dau seama că pretențiile lor de șefie nu au nici o rațiune;

- cei care fug ca de dracul de posibila contaminare prin contact cu ADEVĂRUL al actualilor lor partizani (cu exemplul că acestora, printre altele, li se recomandă sau li se interzic o parte din cărțile pe temă care apar).

Bineînțelea, în ordinea logică a expunerii, să vedem și care sunt argumentele acestor oameni.

Cei din afara Mișcării Legionare au un argument logic, la bunul simt al poporului român: "unirea face puterea". Lor le pot accepta acest argument, dar în nici un caz celor care cunosc situația din interiorul Mișcării Legionare!

Se invocă permanent indemnul Căpitanului: "Unire, unire și iar unire". Păi când a lansat acest indemn Căpitanul era greu să devină legionar. Se puneau multe condiții, nu o simplă adeziune, ca după 6 sept. 1940. Știu bine că această adeziune a adus multora ani grei de detinere sau chiar moarte. Nu au dorit-o nici el, dar dacă după toate suferințele te ajută Dumnezeu să revii la o viață normală cel puțin din punct de vedere al ratiunii, când se deschid arhivele, adevărul este făcut public, nu pare normal să accepti lucruri absolut evidente?

Mă ispitea mai deunăzi un camarad de totă cinstea, dacă îi socotesc pe simiști camarații mei și, spre indignarea multora, am răspuns că nul V-am dat un prilej să mă faceti de două parale: cine este astă să facă aprecieri, ce trecut are, ce merite are etc, etc.

Daca cineva își închipuie că trebuie să fi făcut ani grei de inchisoare pentru a putea da un răspuns de bun simt, se înșeală. Prima condiție ca un om să poată fi camarad este să considere adevărul ca pe primul lucru după Dumnezeu. A ignora adevărul, a ascunde adevărul, a proceda ca și cum nu-l ai cunoaște te descalifică pentru totdeauna – camarad cu cine: cu cei care au promovat lozinca: "Codreanu fondatorul, Sima formatorul"? Dacă idolul lor a transformat sfânta doctrină legionară în politicianism, a transformat Mișcarea într-un partid politic cu nimic mai bun decât tărâniști, liberali sau alții, cine garantează că acum ar renunța la politica respectivului individ și ar reveni la linia normală? Cu excepția celor pe care dvs. îi numiți codreniști, toți ceilalți sunt simiști.

Dar faptul că și dvs. ne numiți "codreniști" nu vă spune nimic? Atunci care este relația dintre voi și Căpitan? Nu vedeți că vă dați de gol copilărește? Vreți să transformați acest apelativ într-un nume de reproș sau chiar mai mult. Nu vă se pare caraghios, cel puțin?

De cîteva ani încoace vă manifestați mai des atasamentul față de Căpitan. De puțini ani. Cu toată închișarea dumneavoastră ati constatați că sunteți un arbore fără rădăcini. Se poate așa ceva? Da, se poate, că în bancurile cu Radio Erevan. Un arbore fără rădăcini este un arbore artificial, nu are viață și nu face lăstari, îl muti atolo unde este necesar. Ati văzut că sunteți percepuți în acest fel și ati luat măsură. Dar numai pe hârtie și din cînd în cînd, declarativ. Ne poate pretinde cineva să ne așezăm de buna voie la remorca dvs? Nu!

Nu vreau să intind polemica amintind de nerespectarea ordinelor Căpitanului din închișarea de liniste, de "greșelile" care au dus la asasinarea, rănd pe rănd, a jecării camarad numit de Căpitan să ia conducerea în lipsa lui, nu dezvolt nici "greșeala" atentatului contra lui A. Călinescu, vezi Doamne, ca să se odihnească în pace Căpitanul, care a dus la masacrarea tuturor celor care aveau dreptul, dar mai ales calitatea de a prelua conducerea Mișcării etc.

Am ajuns astăzi să spunem lucrurile pe numele! Așa este cinstiț Adevarul va supăra pe mulți.

Se pune întrebarea: în jurul cărei personalități să ne adunăm? Păi să vedem pe degete:

1) Omul cu cele mai multe merite, aparent doar, ar fi dl. Mircea Nicolau. Ce putem zice de domnia sa? În afară de optiunea sa în cadrul Mișcării, numai de bine. Il cunosc puțin și singurul lucru pe care îl pot reproşa este disprețul total și nejustificat față de fratei Căpitanului; îl face tinichele. În rest, nu îl strică decât starea biologică. Dacă ar fi crescut macar un vîrstă pe lângă domnia sa! Probabil că terenul a fost nefavorabil.

2) Dl. profesor Constantin Iulian, președintele P.P.P. Nu mă exprim la adresa dumnealui, căci am avut cîstea să-i vorbesc doar o singură dată, într-o dimineață, pe aleile Cișmigiu. Îl propuneam colaborarea în ajunul intruirii din 1 Noiembrie 2002 unde legionarii de ceea mai mare valoare, din țară și din lume, au ales ultimul Senat Legionar, în frunte cu niciodată-suficient-prețuitul dr. Ionel ZEANĂ. A refuzat, și a doua zi la ședința P.P.P. a spus camarazilor lui, printre altele, că am conditionat cu schimbarea conducerii P.P.P. și dacă as fi găndit astfel, nu aş fi putut avea impertinență să îi propun așa ceva, dată fiind diferența de valoare dintre noi. Nu îmi permit să îl judec pe om. Dar rezultatele muncii sale da. P.P.P. este ieșit complet din competiție, și asta nu din cauza legii electorale, ci datorită faptului că nu a reusit în ceea ce a întreprins.

3) Pe penultimul loc, dl. Șerban Suru, un tip intelligent, energetic, prezentabil, dar lipsit de răbdare (sau mai bine zis nu a avut răbdare să îl se recunoască aceste calități). A procedat exact ca modelul său, Horia Sima. A lăsat impresia că, în tot ce face, este cu un ochi la doctrina și cu celălalt la șefie. Nu este suficient un singur ochi la doctrină. Dar lucrurile se pot îndrepta. Din punctul meu de vedere nu este suficient să copiez mecanic tot ce citești, nu este suficient să îmbraci cămașa verde. Trebuie, în primul rând, să iubești cu adevărul oamenii.

4) În sfârșit, a venit momentul să mă beștelesc și pe mine.

Declăr cu mână pe înimă și pe cruce că nu am aptitudini de lider. Sunt un om exact ca oricare, de onunde. Jur că nu aspir la nici un fel de șefie (cel mult șef de cub). **Dar niciodată nu voi mai accepta să stau cu mâinile încrucișate să facă altii varză din Mișcarea Legionară.**

Constatările fără soluție nu fac două parale. Concluzia la care am ajuns: fiecare din cei enumerați să facem un pas înapoi, să ne străduim să fim drepti, să acceptăm vechile realități, să încercăm să ne cantonăm în trecut cu credințele noastre, dar să nu uităm că TRĂIM ASTĂZI PENTRU MÂINE. Să creștem pe fângă noi vîrstare tinere și puternice, cu dragoste de Dumnezeu și de amărăta noastră Țară.

Dumnezeu ne va trimite la timp omul potrivit.

Nicador Zelea Codreanu

Concurs

Redacția lansează concursul "ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI", cu premii în cărți.

Condiții de participare: - vîrstă max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 25 ale lunii următoare aparitiei ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

ÎNTREBARE (PENTRU LUNA SEPTEMBRIE): Cine și când a înființat Frăția de Cruce, ce semnificație a avut și cine s-a aflat la conducerea acestei organizații?

Premiu: Gheorghe Istrate – Frăția de Cruce, editura București, 1937.

NOTĂ REDACȚIONALĂ:

ACEST NUMĂR ESTE MULT MAI AMPLU DECĂT VIITOARELE NUMERE ALE ZIARULUI, DATORITĂ EVENIMENTELOR FOARTE IMPORTANTE CARE AU AVUT LOC ÎN SEPTEMBRIE, EVENIMENTE CARE NECESITAU O PREZENTARE MAI DETALIATĂ. MEMORIA MARTIRILOR LEGIONARI TREBUIA ONORATĂ.